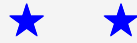

Phần 6

Chương 51

Thời điểm Chu Diển đi vào phòng tắm thuốc chỉ nhìn thấy một mình Chu Chính Hiến, lúc này anh vừa tắm xong, ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế.

Chu Diển bước lên phía trước, “Tôi bảo người ta đến tủ quần áo Lâm Tấn Nhiễm lấy quần áo rồi, cô ấy đâu?”

Chu Chính Hiến nhìn vào phòng trong, “Đang tắm rửa bên trong.”

Chu Diển nhíu mày, “Tại sao cô ấy lại rơi xuống bồn tắm thuốc, chẳng lẽ Triều Triều lại tới đây nghịch?”

Dứt lời, Chu Diển thấy ánh mắt Chu Chính Hiến hơi đờ ra, “Triều Triều không tới đây, cũng không đẩy cô ấy.”

“Vậy thì?”

“Là tôi.”

“Hả?!”

Chu Chính Hiến đứng lên, cũng không quan tâm Chu Diển đang hóa đá, trực tiếp nhận lấy túi trên tay anh ta, “Cậu ở bên ngoài chờ tôi một chút, tôi đưa quần áo cho cô ấy.”

Nói xong, Chu Chính Hiến bước vào phòng trong.

Chu Diển bất động một lúc lâu, là sao? Chu Chính Hiến đẩy? Fuck! Lượng thông tin này cũng đủ no rồi!

Chu Chính Hiến bị Lâm Tấn Nhiễm đuổi ra ngoài, lúc đi ra trên miệng anh còn thấp thoáng nụ cười cưng chiều, vừa rồi cô nhóc kia còn trốn anh, ngay cả đưa quần áo cũng không cho anh tới gần.

“Chu tiên sinh.” Ngoài cửa, Từ Từ Thiên thấy anh đi ra liền vội vàng bước lên phía trước, “Cuối cùng cũng đợi được anh.”

Chu Chính Hiến thu hồi ánh mắt, nghiêm nhiên lại quay về dáng vẻ hòa nhã, “Từ tiểu thư có việc gì à?”

“À... là như vậy, tôi có vài vấn đề muốn anh chỉ bảo một chút.”

“Ồ, ra vậy.” Nói xong Chu Chính Hiến tỏ vẻ hơi khó xử, nhú mày, “Lúc này quả thật không thích hợp, bởi vì ngày mai tôi còn có hội nghị nên bây giờ phải đi chuẩn bị một chút đồ đạc để lên đường.”

Trong lòng Từ Tử Thiên hơi mất mát, nhưng cô ta vẫn ép bản thân phải ra vẻ hào phóng, “Không sao, nếu anh vội thì cứ đi đi, lúc nào có thời gian rảnh tôi lại tới làm phiền vậy.”

Chu Chính Hiến gật đầu.

Đúng lúc này, Vân Thanh đi đến, “Ồ, thiếu gia, anh xong rồi ạ?”

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn túi ô mai lớn cậu đang cầm trên tay, “Cái này...”

Vân Thanh ngẩn người, không ngờ đại thiếu gia có hứng thú với ô mai của cậu, “À, cái này là Lâm Tẫn Nhiễm nhờ tôi mua, trước kia lúc tôi mua cô ấy nói ăn rất ngon, thường xuyên nhờ tôi mua. Ấy... thiếu gia cũng muốn ăn à?”

“Cô ấy bảo cậu mua sao....” Mọi người thấy Chu Chính Hiến bật cười thành tiếng, “Tôi không cần.” Cô ấy bảo cậu mua, còn không phải là để tôi ăn à?

Vân Thanh không hiểu gì hết, “Vậy, vâng, được rồi ạ, tôi đi trước nhé?”

“Đi đi.”

Chu Chính Hiến và Chu Diễm tiếp tục bước đi, Từ Tử Thiên còn đang bất ngờ vì nụ cười kia của anh, anh cũng rất hay cười, hơn nữa nụ cười rất đẹp lại nho nhã, chỉ là... Nụ cười vừa rồi rõ ràng có cảm giác không giống nụ cười bình thường, ánh mắt vừa rồi của anh tựa như có thể hóa thành nước, khiến người ta cảm thấy chán nản khi biết lòng anh không hướng về mình.

Vì sao đột nhiên anh lại cười như vậy, túi ô mai kia có gì buồn cười lắm à, hay là do... vừa rồi người kia nhắc tới Lâm Tẫn Nhiễm?

Giữa trưa hôm nay Chu Chính Hiến ra ngoài, Lâm Tẫn Nhiễm rất rảnh rỗi, cô quay về trường học nộp luận văn cho Bao Thuần Bản, xử lý xong chuyện trường học thì lại quay về Chu gia.

Thật ra có chuyện cô chưa nói với Chu Chính Hiến, bệnh tình của cha cô đã chuyển biến tốt, trước mắt tiền cũng đủ dùng nên cô muốn từ chức. Trường học vốn nhiều việc, không cho phép cô đi làm thêm, hiện tại cô cũng đã chính thức làm việc ở bệnh viện. Vì Chu Chính Hiến đang đi công tác nên cô nghĩ chờ anh về hãy nói sau.

Lúc đến Chu gia đã là 5 giờ chiều.

Lâm Tẫn Nhiễm đi về phía phòng mình, khi vừa định đi vào thì có người ôm lấy cô từ phía sau, cầm lấy tay cô, giam cầm cô trong lòng ngực.

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn ra, theo bản năng muốn quật ngã người phía sau.

“Rốt cuộc cô cũng đã trở lại, tôi chờ cô lâu lắm rồi.” Phía sau vang lên giọng nói quen thuộc, động tác Lâm Tấn Nhiễm cứng lại, “Chu Duy Ân?”

“Là tôi.”

“Cậu làm gì thế, mau buông ra.”

Chu Duy Ân không chịu nói lỏng, “Không buông, lần này, tôi tuyệt đối sẽ không buông, Nhiên Nhiên...”

Lâm Tấn Nhiễm chân động, cô tưởng mình nghe nhầm, sao đột nhiên Chu Duy Ân lại gọi cô như thế?

“Cậu gọi ai?”

Chu Duy Ân siết chặt cánh tay, ở chỗ cô không nhìn thấy, đôi mắt anh ta hơi ươn ướt, “Tại sao cô không nói cho tôi biết là cô không chết, vì sao không nói cho tôi? Nhiên Nhiên, tôi rất nhớ cô, sau khi biết cô mất tôi vẫn luôn rất nhớ cô. Được, cô không nói cho tôi nhất định vì cô có nỗi khổ, cô quay về là tốt rồi, Nhiên Nhiên, chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, không bao giờ tách ra nữa, được không?”

Lời nói Chu Duy Ân rất hỗn loạn, nhưng Lâm Tấn Nhiễm vẫn nghe rõ, cô khiếp sợ đến nỗi suýt nữa không nói nên lời, “Cậu buông tôi ra trước đã, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Tôi không buông, tôi mà buông ra cô sẽ bỏ đi!”

“Tôi không đi, nhưng cậu ôm tôi như vậy, để người khác nhìn thấy thì không tốt đâu.” Lâm Tấn Nhiễm cố gắng xoa dịu tâm trạng của anh ta, cũng khôi phục lại tâm trạng của bản thân.

“Có cái gì không tốt, tôi ôm cô, ai dám ngăn cản tôi?”

“Chu Duy Ân!”

Người con trai phía sau dường như khá tức giận, nhưng vẫn phải buông cô ra. Lâm Tấn Nhiễm được thả ra, rốt cuộc cũng có thể quay đầu lại nhìn anh ta, “Chu Duy Ân, làm sao cậu biết được?”

Hốc mắt người con trai trước mặt hơi hồng hồng giống đứa trẻ, Lâm Tấn Nhiễm áy náy, nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

“Tôi nghe thấy cô và Chu Diễm nói chuyện, anh ta gọi cô là Nhiên Nhiên...” Nói xong, Chu Duy Ân lại kéo tay cô, “Cô là cô ấy đúng không?”

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt, “Tôi... Đúng vậy.”

Chuyện tới nước này, cũng không cần thiết phải giấu giếm cậu ấy nữa.

Trong mắt Chu Duy Ân tràn ngập sự vui mừng xen lẫn kinh ngạc, “Sau khi biết chuyện tôi vẫn không kịp phản ứng, tôi không dám tới tìm cô, bởi vì

tôi nghĩ mãi cũng không ra, rõ ràng mọi người đều nói Chu Nhiên đã chết, vậy tại sao cô lại xuất hiện ở đây, còn có, khuôn mặt cô không giống trước kia... Nhưng, rõ ràng Chu Diển đã gọi cô như thế, cô cũng trả lời anh ta như vậy, cô nhất định là Chu Nhiên, nhất định là thế!”

Lâm Tẫn Nhiễm chấn động, “Xin lỗi, tôi có nỗi khổ, không phải tôi cố ý giấu giếm cậu đâu.”

“Tôi biết, cô nhất định không có ý.” Sau khi nói xong, khước miệng Chu Duy Ân đột nhiên cứng lại, “Vậy Chu Chính Hiến cũng biết rồi?”

Lâm Tẫn Nhiễm rút tay mình ra khỏi tay anh ta, “Ừ, lần đó ở Tứ Xuyên, anh ấy...”

“Tôi biết mà, ngay cả Chu Diển cũng biết làm sao anh ta lại có thể không biết được chứ, Nhiên Nhiên, vì sao cô để anh ta biết mà không để tôi biết?” Sắc mặt Chu Duy Ân thay đổi, “Trước kia ánh mắt của cô lúc nào cũng đặt lên người anh ta, bây giờ vẫn như vậy sao? Rốt cuộc anh ta có gì tốt mà khiến cô nhớ mãi không quên như thế?”

“Cậu có thể bình tĩnh, từ từ nói chuyện không?” Lâm Tẫn Nhiễm nhíu mày.

“Tôi không thể!”

Lúc cô là Lâm Tẫn Nhiễm, cô không thích anh ta, anh ta còn có thể buông tay, nhưng bây giờ cô là Chu Nhiên, anh ta tuyệt đối sẽ không buông tay!

“Tôi không hiểu, anh ta dựa vào cái gì, không tốn sức đã giành được tình cảm của cô, dựa vào cái gì anh ta vừa sinh ra là cả đời có thể thừa kế cái nhà này, dựa vào cái gì mà anh ta tài giỏi hơn người?” Chu Duy Ân rất tức giận, “Tôi chỉ sinh ra muộn hơn mà thôi, cũng vì vậy mà hai vận mệnh khác hẳn nhau?”

Lâm Tẫn Nhiễm ngược lên nhìn anh ta, “Về chuyện lựa chọn của Chu gia, tôi không thể giải đáp giúp cậu. Mà chuyện tôi thích anh ấy... Không liên quan gì đến việc sinh sớm hay sinh muộn.”

“Nhưng anh ta có vị hôn thê!” Chu Duy Ân cảm thấy rất khó tin, “Chắc chắn anh ta sẽ kết hôn với Từ Từ Thiên, anh ta là kẻ xảo quyệt, anh ta sẽ suy xét lợi ích gì đó, làm sao anh ta có thể không hiểu việc phải liên thủ với những kẻ mạnh chứ? Nhưng Nhiên Nhiên, tôi không giống thế, tôi chỉ muốn cô, tôi không đòi chác với thứ khác.”

Ánh mắt Chu Duy Ân có chút điên cuồng khiến lòng Lâm Tẫn Nhiễm thấp thỏm không yên, xem ra Chu Duy Ân hoàn toàn không nghe lọt tai mấy lời cô nói.

“Cô đi theo tôi.” Chu Duy Ân bất thành linh kéo tay cô đi về phía trước.

“Cậu làm gì thế?” Sức lực Chu Duy Ân rất lớn, cô bị anh ta túm tay kéo đi trên hành lang, có mấy người đi qua đều tò mò quan sát bọn họ vài lần, nhưng không có người nào dám tiến lên trước hỏi một câu.

“Chu Duy Ân!” Lâm Tẫn Nhiễm duỗi tay khác không chế cô tay của anh ta, nếu bây giờ cô ấn xuống, tay anh ta sẽ run lên, sau đó nhất định phải buông ra.

Nhưng khi cô định xuống tay, người đi trước lại bất ngờ dừng bước. Lâm Tẫn Nhiễm cũng dừng lại, suýt nữa va vào lưng anh ta.

Cô theo ánh mắt của anh ta nhìn về phía trước, lúc này mới nhận ra có vài người đứng ở hành lang đối diện, trong đó người dẫn đầu chính là Hoắc lão phu nhân, Từ Từ Thiên còn có cha của cô ta.

Mấy người kia thấy dáng vẻ của hai người bọn họ đều khá sững sốt, nhất là Từ Từ Thiên, trong mắt của cô ta không hiểu sao lại có cảm giác kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ.

“Duy Ân, cháu làm cái gì thế, trước mặt khách khứa không được quậy phá.” Hoắc lão phu nhân biết đứa cháu này của bà chỉ giỏi phá phách, bình thường không thấy cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, hiện tại gặp phải thì cũng muốn răn dạy vài lời.

“Bà nội.” Chu Duy Ân không lùi một bước, “Lần này cháu không quậy phá.”

Chu Duy Ân quay đầu nhìn Lâm Tẫn Nhiễm một cái, nhịp tim Lâm Tẫn Nhiễm bỗng tăng tốc, cô nghe thấy Chu Duy Ân chậm rãi nói, “Cháu muốn kết hôn với cô ấy.”

Mọi người: “...”

Lâm Tẫn Nhiễm: Chết tiệt...

Một lúc lâu sau Hoắc lão phu nhân mới có phản ứng, “Cháu nói cái gì?”

“Cháu nói cháu muốn kết hôn.”

Hoắc lão phu nhân nhíu mày, Chu Duy Ân nói tiếp, “Tuy rằng anh cả còn chưa kết hôn, nhưng anh ấy cũng có vị hôn thê là Từ tiểu thư đây, bà nội, hẳn bà sẽ không để ý đến việc cháu kết hôn sớm hơn anh cả chứ?”

Hoắc lão phu nhân mím môi, rút cuộc ánh mắt cũng nhìn sang Lâm Tẫn Nhiễm ở phía sau Chu Duy Ân, bà chậm rãi tiến lên, cũng thấy rõ bộ dạng của Lâm Tẫn Nhiễm, “Cô là bác sĩ bên cạnh Chính Hiến?”

Lâm Tẫn Nhiễm ngược lên, ánh mắt không hề hoảng sợ, “Phải.”

“Cô và Duy Ân...”

“Chúng tôi không có gì cả.” Lâm Tẫn Nhiễm giàng tay ra, “Hoắc lão phu nhân, chẳng qua Tam thiếu gia chỉ đùa giỡn hơi quá đà thôi.”

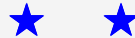
“Tôi đùa giỡn lúc nào, tôi muốn kết hôn với cô!”

“Tôi đồng ý à?” Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta, ánh mắt lạnh xuống, “Tam thiếu gia đúng là hồ đồ rồi, loại chuyện như thế này không thể làm bậy được.”

“Tôi mặc kệ, tôi chỉ muốn cô thôi.” Chu Duy Ân chẳng khác gì một đứa trẻ con đang giở trò cả. Nếu không phải có nhiều người ở đây, có lẽ Lâm Tấn Nhiễm sẽ đánh vào ót Chu Duy Ân một cái.

Hoắc lão phu nhân cũng khá kinh ngạc, đứa cháu này của bà vẫn luôn phong lưu thành tính, chưa có lần nào giống như bây giờ muốn kết hôn với người ta. Mà làm cho bà không ngờ tới chính là, dường như cô gái này không hề hứng thú.

Chương 52

Dù sao Hoắc lão phu nhân cũng từng gặp nhiều tình huống khác nhau, hiện tại cha con Từ gia còn ở đây, đương nhiên bà sẽ không làm lớn chuyện này, “Duy Ân, theo lời của vị bác sĩ này, kết hôn đâu phải trò đùa, cháu đi xuống đi, sau này chúng ta sẽ nói chuyện này sau.”

“Bà nội.”

“Nghe lời nào.”

Một già một trẻ giảng co, cha Từ thấy vậy cười nói, “Lão phu nhân, tôi thấy Tam thiếu gia quả thật đã động lòng rồi, chuyện của mấy đứa trẻ, trước hết chúng ta đừng can thiệp quá nhiều, nếu Tam thiếu gia thích như vậy, chúng tỏ cô gái này thật sự rất ưu tú.”

“Đúng vậy ạ.” Từ Tử Thiên đi qua kéo tay Hoắc lão phu nhân, trong lời nói mang theo hàm ý làm nũng, “Bà nội, tuy cháu mới gặp Lâm tiểu thư vài lần, nhưng mà cô ấy rất tốt, hơn nữa còn là nghiên cứu sinh ưu tú của viện y học, y thuật cũng rất thông thạo, đúng không Tam thiếu gia?”

Chu Duy Ân ngăn người, “Đúng...”

“Ngay cả cháu cũng nói giúp cô ta.” Ánh mắt Hoắc lão phu nhân lại rơi xuống người Lâm Tấn Nhiễm, “Xem ra, Chu gia chúng ta đúng là ngọa hổ tàng long.”

“Lão phu nhân khen nhầm rồi.” Lâm Tấn Nhiễm hơi cúi đầu, ánh mắt khá lạnh nhạt, “Nhưng tôi chỉ muốn làm tốt công việc của mình ở Chu gia,

chuyện lúc nãy Tam thiếu gia nói cũng chưa từng nhắc qua với tôi, cho nên, hiện tại tôi hơi mơ hồ.”

Chu Duy Ân, “Lâm...”

“Xin lỗi lão phu nhân, không có việc gì tôi xin phép đi trước, ở phòng y tế còn có việc.” Lâm Tẫn Nhiễm không nhìn Chu Duy Ân, chỉ nói với Hoắc lão phu nhân, “Tam thiếu thích gây họa, chuyện ngày hôm nay, hy vọng ngài đừng coi là thật.”

Hoắc lão phu nhân hơi gật đầu, coi như đồng ý.

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn lướt qua mọi người một cái, xoay người rời đi.

“Lâm Tẫn Nhiễm!” Chu Duy Ân gọi cô, bước chân của cô dừng lại, quay đầu nhìn anh ta một cái. Mà toàn bộ lời muốn nói của Chu Duy Ân bị cái liếc mắt này của cô chặn lại trong miệng.

Hôm nay anh ta kích động sao? Nhưng anh ta chỉ muốn giữ lấy cô, anh ta thật sự không muốn mất cô.

Ngày hôm sau, trong phòng y tế.

“Lâm Tẫn Nhiễm, chị thật sự phải đi à?” Trên mặt Vân Thanh tràn ngập vẻ không muốn.

Lâm Tẫn Nhiễm “ừ” một tiếng, “Trên trường có rất nhiều việc, không thể cho phép chị ra ngoài làm thêm, thực ra vì muốn nói cho mọi người biết mà chị còn phải nán lại đây vài ngày.”

“Haizz.” Lão Dương thở dài một hơi, “Cô đi rồi tôi lại thiếu đi một phụ tá đắc lực, mấy người trong phòng y tế này, tôi vừa ý cô nhất.”

“Bác sĩ Dương, ông nói như vậy mọi người sẽ không vui đâu.”

“Có gì mà không vui, không phục thì đứng ra đây.” Dứt lời lão Dương lại nhìn cô, “Nhưng mà Lâm Tẫn Nhiễm, tôi sẽ không cố chấp giữ cô lại, tương lai cô sẽ là một bác sĩ xuất sắc, đương nhiên phải ở trong bệnh viện khám bệnh cho nhiều người.”

“Cảm ơn ông, cháu sẽ cố gắng.”

“Vậy sau này chị có tới đây nữa không?” Vân Thanh hỏi.

Lâm Tẫn Nhiễm dừng lại, “Chị... sẽ đến thăm mọi người.”

“Vậy thiếu gia có biết chuyện của cô không?” Lão Dương hỏi.

“Sự phụ, người hỏi thiếu gia nào, Đại thiếu gia hay Tam thiếu gia?” Vân Thanh hỏi.

“Ôi cái thằng nhóc này!” Lão Dương trừng mắt với Vân Thanh, chuyện xảy ra ngày hôm qua đã nhanh chóng truyền khắp Chu gia, Tam thiếu gia cầu

hôn với Lâm Tẫn Nhiễm trước mặt Hoắc lão phu nhân mà bị cô từ chối đã khiến mọi người xì xào bàn tán suốt.

Nhưng lão Dương có cảm giác, không chỉ Tam thiếu gia, dường như Đại thiếu gia cũng có gì đó với Lâm Tẫn Nhiễm...

Vân Thanh mím môi, “Dù sao cũng chỉ có ba người chúng ta, hỏi một chút cũng không có việc gì mà. Lâm Tẫn Nhiễm, có phải vì hôm qua thiếu gia làm như thế với chị.... nên chị mới rời đi?”

“Không phải.” Lâm Tẫn Nhiễm hơi cong môi, “Chuyện của cậu ấy chị sẽ không trốn tránh, nhưng chuyện từ chức chị đã suy nghĩ kỹ từ lâu rồi.”

Vốn hôm nay Lâm Tẫn Nhiễm phải ở lại Chu gia, nhưng Bao Thuần Bản gọi điện thoại tới nói bài luận văn ở trường học có chút vấn đề, yêu cầu cô sửa lại cho đúng, nên Lâm Tẫn Nhiễm cầm túi lên sau đó dự định quay về trường một chuyến.

Lúc đang đi trên hành lang, Chu Duy Ân từ một hướng khác vội vội vàng vàng chạy tới, sau khi thấy cô, anh ta giữ chặt lấy tay cô, “Tôi nghe người ở phòng y tế nói cô muốn từ chức?”

Lâm Tẫn Nhiễm dừng chân, tin tức truyền nhanh như vậy sao?

“Có thật không?”

Lâm Tẫn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta, “Là thật, nhưng cậu đừng nghĩ nhiều, tôi có nguyên nhân của mình.”

“Tôi không tin!” Chu Duy Ân rất khẩn trương, “Lâm Tẫn Nhiễm, cô trách tôi phải không, đúng đúng đúng, ngày hôm qua do tôi kích động, là tôi không tốt, trước hết cô đừng đi được không, tôi có rất nhiều chuyện chưa rõ, có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô.”

“Sau này từ từ tôi sẽ nói cho cậu biết.” Lâm Tẫn Nhiễm nhìn anh ta, “Nhưng mà Duy Ân này, bây giờ tôi là Lâm Tẫn Nhiễm, sau này cũng thế, hy vọng cậu có thể giữ kín bí mật này, được không?”

“Cô không cần lo lắng, tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không nói với người khác.” Chu Duy Ân, “Nhưng tôi không muốn cô đi.”

“Cậu đừng náo loạn nữa...”

Lúc hai người đang giằng co, ngoài cổng lớn Chu gia có một chiếc xe dừng lại.

Một người đàn ông mặc âu phục đi xuống, anh ta đứng một bên mở cửa xe ra, đợi người bên trong xuống xe.

Người hầu đứng ở cửa nhìn thấy người xuống xe sau vội cúi đầu, “Đại thiếu gia.”

“Ừ.” Chu Chính Hiến cũng không dừng lại, bước chân hơi gấp gấp đi về phía trước.

“Đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đây không phải là Chính Hiến sao, cậu ấy về rồi.” Cha Từ và Từ Tử Thiên cùng đi tản bộ với Hoắc lão phu nhân, vừa hay nhìn thấy Chu Chính Hiến đang bước từ cửa lớn vào.

Từ Tử Thiên rất vui vẻ, vội tiến lên nghênh đón, “Chu tiên sinh, sao anh đã về rồi?”

Dáng vẻ cô gái nhỏ của Từ Tử Thiên khiến hai vị trưởng bối ở phía sau cảm thấy vô cùng vui mừng. Mà Chu Chính Hiến chỉ nhìn cô ta một cái, tùy tiện đáp lại một tiếng rồi đi tới trước mặt Hoắc lão phu nhân, “Bà nội.”

“Không phải buổi chiều ngày mai cháu mới về sao, sao bây giờ đã về rồi?”

Chu Chính Hiến, “Trước mắt có chuyện phải giải quyết cho nên cháu về trước.”

“Nóng lòng về nhà như vậy, xem ra muốn gặp người nào đó trong nhà rồi.” Lúc nói chuyện Hoắc lão phu nhân cố ý nhìn về phía Từ Tử Thiên, khuôn mặt Từ Tử Thiên đỏ ửng, trong lòng lại vui mừng, cô ta âm thầm nhìn Chu Chính Hiến, lại thấy ánh mắt anh đang nhìn ra chỗ khác, rõ ràng là hoàn toàn không quan tâm đến lời nói vừa rồi của Hoắc lão phu nhân.

Trong lòng Từ Tử Thiên nhất thời trở nên u ám, nhìn theo ánh mắt anh thì thấy nơi đó có một nam một nữ đi ra, cô gái đi phía trước, người đàn ông đuổi theo phía sau không rời, hình như đang giải thích chuyện gì đó.

Hai người đó, chính là Chu Duy Ân và Lâm Tẫn Nhiễm.

Trong lòng Từ Tử Thiên căng thẳng, không biết làm sao buột miệng nói, “Chu tiên sinh, anh biết không, ngày hôm qua Tam thiếu gia kéo Lâm tiểu thư đến trước mặt bà nội nói muốn kết hôn, thú vị lắm, tôi cũng cảm thấy hai người họ rất xứng đôi.”

“Duy Ân làm loạn thôi, đừng để ý đến nó.” Hoắc lão phu nhân nói như vậy xong cũng nhìn về hai người cách đó không xa, hiển nhiên hai người kia cũng phát hiện ra bọn họ, đều dừng bước.

“Xứng đôi?” Đột nhiên, Chu Chính Hiến lạnh nhạt mở miệng, “Xứng đôi chỗ nào?”

Từ Tử Thiên ngẩn ra, “Anh ấy, bọn họ, trông rất ổn mà.”

“Tôi không thấy.” Giờ phút này, giọng nói luôn luôn dịu dàng của Chu Chính Hiến đã thay đổi, mang theo sự khinh thường và tức giận.

Hoắc lão phu nhân cũng nhận ra, bà khẽ nhíu mày, thậm chí kinh ngạc, “Chính Hiến?”

Chu Chính Hiến thậm chí còn chưa đáp lại Hoắc lão phu nhân, anh tiến lên hai bước, ánh mắt nặng nề nhìn một nam một nữ cách đó không xa, “Lâm Tẫn Nhiễm, lại đây.”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn thấy Chu Chính Hiến đã đủ kinh ngạc, cô biết lần công tác này của anh rất quan trọng, nên ngày hôm qua xảy ra chuyện kia cô cũng không quấy rầy anh, thậm chí chờ anh trở về sẽ nói sau, không ngờ bây giờ cô lại thấy anh xuất hiện trước mặt cô.

“Còn không lại đây?” Thấy cô không nhúc nhích, giọng nói Chu Chính Hiến càng thêm nghiêm khắc.

Lâm Tẫn Nhiễm liếc nhìn người phía sau anh một cái, mím môi, nhắc chân đi về phía anh.

“Không được đi.” Chu Duy Ân ở phía sau túm chặt tay cô, “Chu Chính Hiến, anh bảo cô ấy tới để làm gì, anh cũng quá phận rồi đấy! Anh đã có vị hôn thê, dựa vào cái gì còn muốn chiếm lấy cô ấy?”

“Ai nói anh có vị hôn thê?” Chu Chính Hiến cười nhạt, “Cô ấy là người của anh, em lôi kéo người của anh mới là quá phận đấy.”

Xung quanh ngay lập tức yên lặng, mọi người nhất thời không kịp phản ứng, sắc mặt Từ Từ Thiên trắng bệch.

Chu Duy Ân, “Cái gì mà người của anh, sao cô ấy có thể là người của anh được?”

Chu Chính Hiến bước lên trước, anh ôm lấy vai cô, nhìn Chu Duy Ân, sau đó dùng âm thanh chỉ đủ để ba người bọn họ có thể nghe được, “Từ trái tim đến cơ thể cô ấy đều là của anh, Duy Ân, mơ tưởng chị dâu mình cũng không phải chuyện vinh quang gì đâu.”

Chu Duy Ân cứng đờ, Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, “Buông tay ra.”

Hô hấp Chu Duy Ân trở nên dồn dập, mắt anh ta đỏ bừng nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, có điều không chịu buông tay. Lâm Tẫn Nhiễm than thào một tiếng trong lòng, vì sự tức giận của Chu Chính Hiến trước mặt đám người Hoắc lão phu nhân, cũng vì người bạn thân Chu Duy Ân trong lòng cô.

Cô không muốn làm tổn thương Chu Duy Ân, nhưng dường như trong tình huống này đã vô tình tổn thương cậu ấy, chỉ là cô cũng hiểu, việc này không thể tránh được, bởi vì chuyện tình cảm tuyệt đối không thể mơ hồ được, nếu không, tương lai cậu ấy chỉ càng thêm đau khổ.

“Chu Duy Ân, buông tay đi.” Lâm Tẫn Nhiễm nói.

“Nhiên Nhiên....” Chu Duy Ân mơ hồ gọi cô, người khác cũng chỉ nghĩ anh ta gọi Nhiễm Nhiễm, nhưng Chu Chính Hiến nghe rõ, vẻ mặt anh thay đổi, rốt cuộc đã hiểu vì sao người em trai này của anh lại đột nhiên trở nên khác thường như vậy.

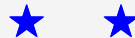
“Chính Hiến!” Cuối cùng Hoắc lão phu nhân trầm giọng xen vào, bà không ngờ hôm nay Chu Chính Hiến trở về lại diễn ra chuyện này, càng không nghĩ đến một bác sĩ nhỏ nhỏ lại có thể khiến cho hai đứa cháu mình đều say mê, nếu là Chu Duy Ân cũng được, bà đồng ý cho nó làm loạn, nhưng tại sao Chu Chính Hiến cũng như thế, lại còn ở trước mặt cha con Từ thị như vậy, muốn bà phải giải thích với họ thế nào đây?

“Bà nội.” Chu Chính Hiến quay người lại, “Cháu biết bà nghĩ gì, bà muốn cháu đính hôn với Từ tiểu thư, nhưng cháu xin lỗi, cháu đã có đối tượng mình muốn kết hôn rồi.”

Sắc mặt Hoắc lão phu nhân thay đổi, “Cháu nói cái gì? Chính Hiến, cháu và Từ Thiên là một đôi trời đất tạo thành, cũng được trường bối chúng ta tán thành, sao cháu có thể làm loạn như vậy?”

“Trời đất tạo thành?” Chu Chính Hiến cong môi, “So với mệnh trời, cháu tin tưởng con người hơn. So với sự tán thành của mọi người, cháu tán thành mới là quan trọng nhất.”

Chương 53

Trong xe, Lâm Tấn Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, hình ảnh đám người đó vừa giận vừa sợ ban nãy cứ quanh quẩn mãi trong đầu.

Sự tức giận của Hoắc lão phu nhân dĩ nhiên không cần phải nói đến rồi, gương mặt của Từ Từ Thiên cũng trắng bệch, lúc đó cô thấy trong ánh mắt của cô ta tràn ngập vẻ khó tin. Còn Chu Duy Ân, cuối cùng anh ta chỉ nhìn Chu Chính Hiến dẫn cô đi, ánh sáng trong mắt cũng dần dần lụi tàn.

Nghĩ đến đây, Lâm Tấn Nhiễm khẽ thở dài một hơi.

“Làm sao vậy?” Chu Chính Hiến đang ngồi bên cạnh lái xe chợt quay sang nhìn cô, “Không vui à?”

Lâm Tấn Nhiễm lắc đầu, “Không có gì, đúng rồi, tại sao anh lại trở về vậy, không phải anh nói ngày mai mới về à?”

“Đáng lẽ là ngày mai, nhưng có người báo cho anh biết trong nhà xảy ra chuyện, anh nghĩ, nếu anh không trở về thì có lẽ không còn vợ nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Nói quá rồi!”

“Không nói quá.” Chu Chính Hiến dịu dàng, “Em đó, không thể làm anh bết lo chút nào, chỉ cần không để ý một tí là em lại có thể biến anh thành con thiêu thân.”

“Này, cái đó do em trai anh gây ra mà.” Lâm Tấn Nhiễm dừng lại một chút mới nói, “Duy Ân đã biết rõ chuyện của em rồi, lần trước Chu Diên đưa đồ ăn cho em, cậu ấy nghe thấy bọn em nói chuyện.”

Lông mày Chu Chính Hiến nhíu lại, “Anh biết, nhưng mà chắc chắn nó sẽ không nói lung tung.”

“Ừm.” Lâm Tấn Nhiễm nói, “Nhưng mà Hoắc lão phu nhân thì làm sao đây, vừa rồi anh trực tiếp kéo em ra ngoài, anh không sợ lúc về sẽ bị trách mắng sao?”

“Đương nhiên là anh sẽ giải thích cho bà, vốn muốn đợi sau khi Từ Từ Thiên và chú Từ rời đi thì sẽ nói chuyện của chúng ta, nhưng anh không đợi được nữa.” Chu Chính Hiến đưa tay ra véo mặt cô, “Yên tâm đi, tuy rằng bà nội thích Từ Từ Thiên, nhưng mà anh không phải cháu trai duy nhất của bà.”

“Nhưng mà Nhiễm Nhiễm, bà nội nhất định sẽ đi điều tra, chuyện trước kia...”

“Em biết chuyện này không giấu giếm được.” Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt một tiếng, “Em luôn muốn trốn tránh chuyện đó, rất vô lý khi muốn anh giúp em giấu giếm tất cả mọi người, nếu quả thật đã bị vạch trần rồi, em đành đối mặt với nó vậy.”

“Anh luôn ở đây, em không cần phải lo lắng.”

“Vâng.”

Đã lái xe đến trường học, Lâm Tấn Nhiễm xuống xe, chuẩn bị đi đến văn phòng của Bao Thuần Bản.

“Mất khoảng bao lâu? Anh sẽ đến đón em.”

Động tác gỡ dây an toàn của Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, “Đón em? Lát nữa em ở lại trường là được rồi.”

Chu Chính Hiến nghe vậy thì lờm cô một cái, “Anh đặc biệt vội vã trở về, em lại cam lòng bỏ rơi anh cả đêm à?”

Lâm Tấn Nhiễm hơi xấu hổ, “Nhưng mà chúng ta sẽ đi đâu, chẳng lẽ anh muốn đưa em trở về nhà họ Chu sao?”

“Ngốc quá, đương nhiên không về đó rồi.” Chu Chính Hiến sửa lại tóc giúp cô, “Đợi lát nữa sẽ nói cho em biết là đi đâu, bây giờ em lên trước đi, anh trở về xử lý một vài chuyện. Khi nào xong thì gọi điện cho anh.”

“... Được.”

Sau khi đưa Lâm Tấn Nhiễm đến đó, điện thoại Chu Chính Hiến vang lên, không phải là Hoắc lão phu nhân gọi tới, mà là Từ Từ Thiên.

“Alo.”

“Chu tiên sinh.” Giọng nói Từ Tử Thiên khá chán nản, “Mặc dù tôi biết rõ chúng ta không còn mang danh là hôn phu, hôn thê nữa, nhưng mà chuyện ngày hôm nay tôi vẫn muốn gặp anh để hỏi một chút, có được không?”

Chu Chính Hiến nhướn mày, “Tôi sẽ giải thích với bà nội.”

“Nhưng mà chuyện này... Người đầu tiên anh cần phải giải thích là tôi.” Từ Tử Thiên khẽ cười một tiếng, “Hay là anh cảm thấy khinh thường khi phải giải thích chuyện này với tôi?”

Chu Chính Hiến không trả lời, nhưng Từ Tử Thiên có thể cảm nhận được, nếu không phải khả năng kiểm chế của anh cao thì có lẽ anh thật sự khinh thường không muốn giải thích.

“Quán cà phê XX, gần với nhà họ Chu.” Từ Tử Thiên sợ anh nhất định sẽ không đến, vì vậy vội vàng nói, “Không có ý gì khác, tôi chỉ muốn nghe câu trả lời thôi.”

Quán cà phê bị người đứng bên ngoài mở ra, chuông gió ở cửa ra vào khẽ vang lên, Từ Tử Thiên ngược mắt lên nhìn.

Không ngờ anh đã đến, cô ta biết, với tính cách của anh nhất định sẽ không giải thích với cô ta.

Người đàn ông bước đến chỗ cô ta còn mặc trang phục dùng để họp hội nghị, rất cao cấp, nhưng vì vội vã trở về từ thành phố khác nên trang phục của anh có nhiều nếp gấp, ngay lúc này, caravat đã bị anh cởi ra, áo sơ mi mở một cúc áo, mang theo hương vị nghiêm túc xen lẫn lười biếng.

Thật ra, trước khi gặp anh, cô ta đã rất tò mò về anh, thiên tài trong giới thương nhân... Cô ta đã nghe từ lâu.

Mà lần đầu tiên gặp anh, cô ta đã biết rõ người bên cạnh anh không phải là cô ta thì không ai có thể xứng hơn.

Cô ta rất tự tin về bản thân mình, cho nên cũng chắc chắn mình có thể nắm bắt được người đàn ông này, hướng hò, hai người lại môn đăng hộ đối, người nhà cũng muốn cho hai người đính hôn.

Nhưng cô ta tuyệt đối không thể ngờ được, trong cuộc đời thuận buồm xuôi gió của mình, lần này lại thất bại thảm hại. Cô ta không cam lòng, cũng không thể hiểu.

“Cô Từ, để cô đợi lâu rồi.” Anh ngồi xuống vị trí đối diện, vẻ mặt bình thản, là bộ dạng cô ta cực kỳ thích.

“Không đâu.” Sau khi mở miệng Từ Tử Thiên mới phát hiện giọng nói của mình hơi khàn, khóe môi cô ta giật giật, “Anh uống gì?”

“Không cần, tôi còn có việc, nói xong thì đi luôn.”

Trong lòng Từ Từ Thiên lạnh như băng, “Anh cứ như vậy... Không chào đón tôi sao?”

Chu Chính Hiến theo thói quen cong tay gõ nhẹ lên bàn, “Chuyện ngày hôm nay, tôi rất xin lỗi, nhưng mà tôi tin chắc cô Từ là người hiểu chuyện, cô chưa tiếp xúc nhiều với tôi, chúng ta vốn dĩ không có tình cảm gì cả, nếu như bị người lớn cưỡng ép thành đôi thì cũng không công bằng với cô.”

“Nếu như tôi cảm thấy công bằng thì sao?” Từ Từ Thiên đột nhiên lên tiếng, cô ta ngược mắt lên nhìn anh, “Đúng vậy, chúng ta tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng những ngày chúng ta nói chuyện qua lại, chẳng lẽ anh không có một chút cảm tình nào với tôi sao?”

“Cô là người rất ưu tú, nhưng mà cô cũng thấy đấy.” Về mặt Chu Chính Hiến chợt trở nên dịu dàng, “Trong lòng tôi chỉ có cô ấy.”

Từ Từ Thiên giật mình, chỉ khi anh nhắc tới người kia thì mới có vẻ mặt như thế.”Hôm ở Tầng Thư Các tôi cũng đã nhận ra, chỉ là bản thân không chịu thừa nhận. Nhưng mà anh Chu, cô ấy... rốt cuộc có điểm gì khiến anh thích như vậy, làm anh bất chấp đến nỗi phải gây gổ với Hoắc lão phu nhân?”

“Cô ấy sao?” Chu Chính Hiến mỉm cười, “Không phải cô ấy có điểm khiến tôi thích, mà là những gì của cô ấy, tôi đều thích.”

Chu Chính Hiến đi rồi, Từ Từ Thiên nhìn ly cà phê lạnh ngắt, trong đầu ngập tràn hình ảnh của anh.

Vừa rời trước khi đi, anh mang theo một phần bánh ngọt, lúc gọi cà phê anh rất lười biếng, nhưng lại đặc biệt để phục vụ giới thiệu những món bánh ngọt ngon nhất quán.

Cô ta vô ý lên tiếng hỏi, “Cô ấy thích ăn bánh ngọt lắm à?”

Anh nhận lấy bánh ngọt được nhân viên gói cẩn thận, vừa nhìn đồng hồ vừa trả lời, “Cô ấy rất thích, một lát nữa đi từ trường học ra cô ấy sẽ đói bụng.”

Từ Từ Thiên nghĩ, yêu một người đàn ông như vậy thực sự rất đáng sợ. Nếu anh ta thích bạn thì có thể nâng niu bạn trong lòng bàn tay. Còn khi không thích bạn thì sẽ không để mắt đến bạn dù chỉ một chút.

Haizzz, Lâm Tẫn Nhiễm... thật sự rất hâm mộ cô ấy.

Lúc Lâm Tẫn Nhiễm bước từ trên tầng xuống thì trời đã khá tối, cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy chiếc xe đang đỗ gần đó và người đang dựa vào cạnh xe, màu trắng của đèn đường rọi xuống người anh, giống như tô thêm một vàng huỳnh quang cho anh.

“Xong rồi à?” Anh bước đến gần, gương mặt dịu dàng cực kỳ đẹp trai.

“Ừm, anh đến lâu chưa?”

“Vừa mới đến thôi.” Anh kéo tay cô đến bên cạnh cửa xe rồi mở cửa ra giúp cô.

Lâm Tấn Nhiễm ngồi vào chỗ, ngược mắt nhìn anh, “Anh muốn dẫn em đi đâu?”

Chu Chính Hiến đóng cửa xe lại, “Chưa ăn cơm tối nên đi siêu thị mua đồ ăn đã.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, “???”

Chu Chính Hiến có nhà riêng ở bên ngoài cũng không có gì kỳ lạ, nhưng kỳ lạ chính là, anh lại muốn tự mình đi mua đồ ăn nấu cơm. Đại thiếu gia mười ngón tay không dính tí nước nào, điều này làm cho Lâm Tấn Nhiễm rất nghi ngờ năng lực của anh.

Nhưng mà nhìn bộ dạng hào hứng chọn đồ ăn của anh, Lâm Tấn Nhiễm cũng nghe theo anh, chỉ là... trong hoàn cảnh này cô không thể nào nhắc đùa lên được.

Lâm Tấn Nhiễm giúp Chu Chính Hiến đẩy xe đi đằng sau, lúc này, anh đang âm thầm nhìn mấy bác gái chọn dưa hấu bên cạnh.

Mấy bác gái gõ gõ lên quả dưa hấu, gõ đến quả nào ngon thì mắt sẽ sáng ngời, sau đó nói, “Quả này được, quả này được.”

Chu Chính Hiến nhìn họ với ánh mắt đầy nghi ngờ, “Mua dưa hấu đều chọn như vậy sao bác?”

“Cháu trai à, cháu không biết được đâu, haizz, mấy đứa trẻ tuổi thế này đúng là thiếu kinh nghiệm.” Một bác gái đứng bên cạnh nghe thấy thì khẽ cười, mấy bác gái gần đó cũng cười theo.

Chu Chính Hiến không thấy ngại ngùng, dùng bộ dạng khiêm tốn nói với mấy bác gái, “Bác có thể dạy cháu chọn như thế nào không, nếu mua mấy quả không ngọt thì sẽ không hay lắm đâu.”

Bác gái dừng một chút, “Tại sao lại không hay?”

Chu Chính Hiến mỉm cười, ra vẻ đứng đắn nói, “Vợ cháu rất thích ăn ngọt, nếu mà không ngọt, cô ấy sẽ không vui.”

Lâm Tấn Nhiễm đứng sau, “...”

Mấy bác gái nhìn nhau, “Không nhận ra là cháu chiều vợ như vậy, để bác dạy cháu, chắc chắn vợ cháu sẽ vừa lòng!”

Chu Chính Hiến, “Cảm ơn bác.”

“Khách sáo làm gì, chặc chặc, cháu lớn lên lại có thể đẹp trai như vậy, vợ cháu may mắn thật đấy...”

Chu Chính Hiến, “Là cháu may mắn mới đúng, vợ cháu rất xinh.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Người kia thật sự nghe lời theo lời chỉ bảo của mấy bác gái, chăm chú lựa chọn dưa hấu, Lâm Tẩn Nhiễm nhìn bóng lưng của anh, không hiểu sao lại thấy ngọt ngào. Với cuộc sống sinh hoạt của Chu Chính Hiến mà nói, việc hai người bọn họ đi siêu thị như vậy không xảy ra thường xuyên, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, đột nhiên cô cũng muốn suy nghĩ về cuộc sống tương lai.

Nếu mỗi ngày đều có thể như vậy thì thật sự rất tốt.

Cuối cùng hai người cũng mua xong một đồng hồ, chuẩn bị đi tính tiền, bởi vì không phải cuối tuần cho nên không đông người cho lắm, chẳng mấy đã sắp đến lượt bọn họ. Lúc thu ngân tính tiền cho bọn họ, Chu Chính Hiến đột nhiên nói, “Nhiễm Nhiễm, lấy một hộp đi.”

Chu Chính Hiến đứng trước xe đựng đồ, cho nên cách khay chứa đồ một khoảng cách khá lớn, Lâm Tẩn Nhiễm nhìn theo hướng anh chỉ, suýt nữa đã sặc nước bọt.

Cái anh chỉ chính là... Bao cao su.

“Anh muốn lấy cái nào?” Khuôn mặt Lâm Tẩn Nhiễm đã cứng đờ, thế mà hết lần này đến lần khác người nào đó lại thản nhiên vô cùng.

Người đứng xếp hàng phía sau dường như đang cười, mà nhân viên thu ngân cũng mỉm cười liếc nhìn hai người. Lâm Tẩn Nhiễm quay lại lờm anh, nhất định là người này có ý, không tự mình lấy mà lại bắt cô lấy!

“Làm sao thế? Không chọn được à?”

“Tự đi mà lấy.” Lâm Tẩn Nhiễm tức giận.

Chu Chính Hiến nhướn mày, nhìn vào đồng hồ dưới ánh mắt của mọi người, thấy cái hộp rực rỡ màu sắc thì khẽ nói, “Ừ... Cái này, hay là cái này?”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, tự nhủ trong lòng nhất định phải bình tĩnh, vì vậy cô tiện tay cầm lấy một hộp để lên quầy tính tiền... Nếu để cho anh chỉ lên chỉ xuống, mọi người ở bốn phương tám hướng sẽ biết bọn họ vì chọn bao cao su mà xoắn xuýt cả lên!

Chu Chính Hiến nhìn thoáng qua hộp bao cao su cô ném lên quầy thu ngân. Sau khi dừng lại hai giây, anh quay đầu lại, ghé vào tai cô, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy, “Bao cao su có gai... Hóa ra em thích loại này à?”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Fuck! Chỉ là tùy tiện lấy thôi mà!

Chương 54

“**L**àm sao thế, vẫn còn ngại sao?” Xe dừng lại trong gara, Chu Chính Hiến hỏi cô một câu sau khi xách hai túi đồ lớn ra.

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt, “Anh nghĩ em là con nhóc không hiểu sự đòi hay sao mà ngại với chả ngừng.”

“À...” Chu Chính Hiến thích thú nhìn cô, “Anh yên tâm rồi, anh còn sợ em tức giận, buổi tối không thèm dùng.”

Bước chân Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, rồi lại chậm chạp bước đi.

Chu Chính Hiến đi đằng trước, không nghe thấy tiếng bước chân của cô nên quay đầu lại nhìn cô, “Còn không mau lên, chậm hơn nữa có khi không có cơm ăn đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm không thể tin nổi nhìn anh, mặc dù cô biết rõ anh là người hay giả vờ nhã nhặn, nhưng cô không thể ngờ anh có thể đạt đến trình độ này!

Mấy phút sau, hai người dừng lại trước một căn nhà trong khu chung cư, Chu Chính Hiến đặt đồ trên tay xuống, lấy chìa khóa mở cửa.

Cửa mở.

“Vào đi.” Chu Chính Hiến xách đồ vào rồi nói.

“Anh thường xuyên đến đây à?”

Lâm Tấn Nhiễm đứng dưới ánh sáng mờ ảo nhìn khung cảnh bên trong, phòng khách rất lớn, ở giữa có một tấm thảm màu xám nhạt, tất cả mọi thứ trông cực kỳ sạch sẽ.

“Không thường xuyên cho lắm.” Chu Chính Hiến đặt mấy đồ kia ở trong bếp, anh quay lại lấy một đôi dép lê từ trong tủ ra, “Có đi giúp việc hay tới dọn, lâu lâu có chuyện mới ở đây một đêm.”

“Ồ.” Lâm Tấn Nhiễm cụp mắt nhìn Chu Chính Hiến đang ngồi xỏm trước mặt cô, cảm thấy rất khó hiểu, “Anh làm gì vậy...”

Chu Chính Hiến ngược mắt lên nhìn cô, “Về sau chúng ta thường xuyên ở đây, chỉ có hai chúng ta.”

Lâm Tấn Nhiễm mấp máy môi, “Ở thì ở thôi... Anh ngồi xỏm làm gì thế?”

Chu Chính Hiến để dép lê xuống dưới chân cô, “Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới hôm đó ở nhà em, cảnh Phó Tư Nguyên đi dép cho em... Em nói xem, anh ta dựa vào cái gì mà làm việc đó tự nhiên đến vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn lời, đây là chuyện từ ngày tháng nào rồi, còn nhớ kỹ như vậy.

“Đi vào.” Chu Chính Hiến đứng dậy, đột nhiên búng một cái trên trán cô, “Lần sau anh ta lấy dép cho em đi, em không được đi vào tự nhiên như vậy.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Không thể tự nhiên đi dép, làm sao em đi được...”

Trồng cây chuối rồi đi dép vào?

Chu Chính Hiến híp mắt.

Lâm Tấn Nhiễm ra vẻ vô tội, “Không phải anh nên nói là lần sau đừng chờ anh ấy lấy dép cho em sao?”

Chu Chính Hiến: “...”

“Ngốc.” Lâm Tấn Nhiễm ném lại một chữ, lướt qua anh đi vào trong.

Chu Chính Hiến: “...”

Lúc trong siêu thị, hai người mua rất nhiều đồ ăn, nhưng đa phần đều là đồ đã xử lý, thậm chí đã có cái được cắt sẵn rồi, chỉ cần bỏ thẳng vào chảo xào qua xào lại là ăn được.

Lâm Tấn Nhiễm biết nấu ăn vì khi còn nhỏ cô đã từng làm. Nhưng Chu Chính Hiến biết nấu ăn... Cô thật sự không biết anh học lúc nào luôn.

Anh không cho phép cô đi vào nhà bếp, vì vậy cô chỉ được ngồi trong phòng khách, cách một tấm kính nhìn anh ở bên trong bận rộn làm việc.

Bận bịu gần một tiếng, Lâm Tấn Nhiễm đợi đến mức suýt ngủ luôn trên ghế sofa.

Đúng lúc này, điện thoại anh đặt trên bàn trà vang lên.

Lâm Tấn Nhiễm bị tiếng chuông làm giật mình, cô liếc nhìn màn hình, chỉ thấy trên đó hiện hai chữ “Vũ Phi”.

“Có điện thoại.” Lâm Tấn Nhiễm ngáp một cái, cầm điện thoại đi đến phòng bếp, “Quách Vũ Phi.”

Lúc này, Chu Chính Hiến đang tập trung xào đồ ăn, hơi cau mày, anh không quay đầu lại nhưng nói, “Em nghe đi.”

Lâm Tấn Nhiễm dừng một chút, “... Ừm.”

Cô trượt qua một bên để nghe.

“Anh Chu, nghe nói nhà anh có chuyện lớn, anh đá Từ Từ Thiên à, haizz, không thể tin được anh đã si tình đến mức này, vì Lâm Tẫn Nhiễm mà ném miếng thịt mỡ họ Từ này đi, có chấp quá!”

“Ừ... Đúng vậy.” Lâm Tẫn Nhiễm rất đồng ý.

“Ôi trời!” Bên kia điện thoại bỗng dừng lại vài giây, “Con gái... Lâm, Lâm Tẫn Nhiễm à?”

“Ừ.”

“Ôi, tại sao lại là cô nghe máy thế, ặc... Những lời tôi vừa nói, cô hãy coi như tôi nói linh tinh đi nhé?”

“Thế thì không cần, mấy lời anh nói cũng rất đúng.”

Quách Vũ Phi ho hai tiếng, nói sang chuyện khác, “Chuyện kia, anh Chu đâu rồi?”

Lâm Tẫn Nhiễm liếc nhìn bóng lưng Chu Chính Hiến, “Đang xào rau.”

“Ồ xào rau à... Xào rau sao? Cô nói anh ấy đang xào rau? Cái khi gì vậy?”

Lâm Tẫn Nhiễm đưa điện thoại cách xa lỗ tai mình một chút, “Anh ấy đang xào rau cho nên không tiện nghe, anh có chuyện gì không, nếu không thì để tôi mở loa lên cho anh nói thẳng luôn.”

“Không, cô nói anh ấy đang xào rau? Là xào rau trong phòng bếp đúng không?”

Lâm Tẫn Nhiễm dừng một chút, “Nếu không thì anh nghĩ là gì?”

“Fuck!” Toàn bộ thế giới của Quách Vũ Phi dường như đều sụp đổ rồi, “Chu đại thiếu gia như anh ấy còn vào được nhà bếp? Tôi quen anh ấy nhiều năm như vậy, chưa bao giờ được anh ấy xào cái gì cho tôi ăn, trọng sắc khinh bạn như này có phải quá nghiêm trọng không?”

“Cậu có ý kiến gì à?” Chu Chính Hiến bung đĩa đồ ăn cuối cùng đi ngang qua điện thoại nói một câu, bởi vì vừa nãy Lâm Tẫn Nhiễm bật loa ngoài, cho nên những lời Quách Vũ Phi nói anh đều nghe được.

“Anh Chu à, không phải đâu anh Chu, đừng như vậy, đừng như vậy chứ... Ôi trời hai người ở chỗ nào, nói địa chỉ đi, bây giờ em với Viễn Hằng chạy qua ngay!”

Chu Chính Hiến vô cùng ghét bỏ, “Hai người tới làm gì?”

“Ăn cơm đó, đồ ăn anh làm tụi em nhất định phải ăn.”

“Không biết xấu hổ à, chỉ có cô gái nhỏ nhà tôi được ăn thôi, mấy người không có phần đâu.”

Lâm Tẫn Nhiễm hơi sững sờ, ngược mắt lên nhìn anh, mà Chu Chính Hiến liếc nhìn bàn ăn, ý bảo cô đi qua ăn cơm.

Thấy Lâm Tẩn Nhiễm không có phản ứng gì, Chu Chính Hiến trực tiếp lấy điện thoại trên tay cô ấn phím tắt...

Lâm Tẩn Nhiễm ngồi xuống bàn, trong đầu vẫn là câu nói ngọt ngào “Cô gái nhỏ nhà tôi” vừa nãy của Chu Chính Hiến khi đang nói chuyện điện thoại.

Lâm Tẩn Nhiễm vốn cho rằng đồ ăn sẽ rất khó ăn, nhưng không nghĩ tới vẫn có thể ăn được.

“Ăn hết đồ ăn anh làm rồi, có phải em nên nói gì không?” Sau khi cơm nước xong, hai người ngồi trên ghế sofa xem TV, Chu Chính Hiến đưa tay ôm vai cô, cụp mắt hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm cầm điều khiển TV chuyển kênh, “Em cũng không yêu cầu anh làm, hơn nữa, hình như tài nấu nướng của anh không vượt qua kiểm tra.”

“Em nói gì cơ, ai không vượt qua kiểm tra?”

“Anh đó.” Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt liếc nhìn anh, vẻ mặt không chút sợ hãi, “Xem ra Chu đại thiếu gia cũng không phải là toàn năng, ít nhất việc nấu ăn này không được ngon lắm.”

“Em không thích sao?” Bàu không khí xung quanh hơi trùng xuống.

Lâm Tẩn Nhiễm lại muốn cố ý trêu chọc anh, “Ừm... Cũng không thích bình thường thôi, không đến nỗi quá ghét.”

“Được rồi, nếu việc này anh không đủ khả năng, vậy bù qua việc khác vậy.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh một cách nghi ngờ, đang muốn hỏi “Việc khác nào?” lại thấy anh đột nhiên đứng dậy rồi bế cô lên.

“Này này này! Anh làm gì thế? Em nói đùa thôi cũng không được à, sao lại chuyện bé xé ra to như vậy?”

Chu Chính Hiến hôn môi cô một cái, “Về chuyện đó, anh làm sao có thể khiến em thất vọng được.”

“Đi thôi, để anh dẫn em đi tắm.”

Chu Chính Hiến quả nhiên đã nói là làm, anh ôm cô vào phòng phía sau, cũng chính là phòng tắm.

“Anh thả em xuống.” Lâm Tẩn Nhiễm liếc anh, “Em có thể tự tắm được.”

“Anh biết mà.” Chu Chính Hiến để dép lê của cô ở bên ngoài, trực tiếp để đầu cô dưới vòi sen, “Ồ đây khá lớn, chúng ta có thể tắm chung.”

Anh nói mà mặt không biến sắc, Lâm Tẩn Nhiễm dựa vào tường, đôi mắt sáng ngời nhìn anh, nói ra hai chữ, “Luu manh.”

“Ừ, ai bảo người xuất hiện trước mặt anh là em.” Chu Chính Hiến nhắm mắt lại, nghiêng người cúi đầu hôn môi cô.

Lâm Tẫn Nhiễm không chống cự, tùy ý để anh làm.

Sau đó, cô từ từ đưa hai tay lên quàng vào cổ anh.

Thật ra, khoảng cách giữa hai người gần như vậy lại làm cho trái tim cô thật sự thỏa mãn.

Cô nghĩ, cứ như vậy đi, hai người không có khúc mắc gì ở bên nhau, không để cho bất cứ ai, bất cứ chuyện gì trở thành trở ngại giữa hai người.

Quần áo dần dần rơi xuống, anh mở vòi hoa sen, để mặc cho dòng nước chảy trên da thịt, anh dựa sát vào cô, dùng sữa tắm có mùi thơm nhàn nhạt của hoa bôិ khắp cơ thể cô.

Hỗn hợp xà phòng và nước chảy lại làm cho sự cản trở giữa da thịt trở nên nhỏ hơn, tay của anh vuốt ve lưng cô, từng chút từng chút một, giống như thật sự giúp cô tắm rửa đàng hoàng.

Lâm Tẫn Nhiễm không biết sao phần lưng của mình lại có cảm giác như này, anh chậm chạp xoa xoa, nhưng mỗi lần xoa như vậy lại như đang trêu chọc, khiến tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô không tự chủ được hơi ngửa đầu, vừa giống như dễ chịu thoải mái lại giống như rất khó chịu thở dốc.

Hai người đứng dưới vòi sen, toàn thân ướt đẫm.

Sau khi dùng nước rửa hết sữa tắm, Chu Chính Hiến tắt vòi sen, giơ tay lấy khăn tắm bên cạnh cho cô lau tóc.

Vừa rồi chính xác là anh cố tình trêu đùa cô, anh biết rõ vùng mẫn cảm của cô, biết rõ cô không nhịn được trước hành động của anh. Lúc này nhìn cô vì tình ái mà gò má ửng hồng, anh quả thật là tự hại mình.

“Tóc của anh cũng cần lau đấy.” Lâm Tẫn Nhiễm cũng tiện tay cầm khăn phủ lên trên đầu anh, bởi vì nghiêng người để làm việc đó, mặt của cô dĩ nhiên là đặt trên ngực anh, lúc này hai người đang không mặc đồ, cho nên xúc cảm mềm mại tinh tế lúc này lại càng xuất hiện rõ rệt.

Yết hầu Chu Chính Hiến trượt lên trượt xuống vì phải kiềm chế suy nghĩ lúc cô lau tóc cho mình, đột nhiên anh ném khăn tắm đi, không thể nhịn được nữa bế cô lên.

Lâm Tẫn Nhiễm bị anh bế lên dựa vào tường, hai chân chỉ có thể kẹp chặt eo của anh, cô cup mắt nhìn anh, khóe miệng đột nhiên cong lên cười, “Phục vụ kiểu gì mà không làm đến cùng, tóc còn chưa lau xong đây này.”

Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, “Vôn muốn làm đến cùng, nhưng mà ai bảo có người không chịu an phận.”

Lâm Tấn Nhiễm lắc đầu, “Rốt cuộc là ai không an phận, bịp bợm tẩm rửa lâu như vậy... A...” Cô còn chưa nói xong, anh lại đột nhiên đi vào, cơ thể Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, bỗng thấy vừa trướng vừa đau. Tuy đã là người từng trải, nhưng cô vẫn không thể quen được với cảm giác này.

Lúc cô đang sững sờ, tiếng hít thở nặng nề của Chu Chính Hiến lại vang lên bên tai cô, “Người bịp bợm không nói nhiều, sợ cuối cùng em lại chịu khổ.”

Lâm Tấn Nhiễm cắn răng, anh chắc chưa? Cảm giác đó, bất kể như thế nào cũng là chịu khổ mà.

“A!” Đột nhiên, anh dùng lực đẩy lên trên, Lâm Tấn Nhiễm mạnh mẽ đè vai anh, “Anh, anh mau thả em xuống đi!!!”

Tư thế này thật sự quá tốn sức lực, lúc anh dùng lực đâm vào, cô không thể nào đẩy ra vì trọng lực càng khiến nó vào sâu hơn.

“Chu Chính Hiến, a... làm trên giường có được không... Ừm...”

“Không vội.” Chu Chính Hiến tàn sát cô một cách sít sao ở trên tường, khàn giọng nói, “Lát nữa anh sẽ bế em vào.”

Chương 55

Nói đơi lát nữa thật đúng là đơi con mẹ nó lâu oi là lâu, người này chắc là đã hạ quyết tâm muốn đùa giỡn cô rồi.

Cuối cùng vì Lâm Tấn Nhiễm kiên trì đòi xuống, anh đành ôm cô từ trong phòng tắm ra. Nhưng sau khi đặt cô lên giường anh đột nhiên quay người ra khỏi phòng.

Lâm Tấn Nhiễm hơi sững sờ, không hiểu cho lắm, đồng thời trong lòng cũng có một loại cảm giác trống rỗng xuất hiện, lông mày cô hơi nhíu lại, vén chần ra, nhẹ nhàng chui vào trong chần.

Cơ thể trần truồng cọ sát với tơ lụa rất thoải mái, nhưng mà rốt cuộc người kia đi đâu vậy?

Vài giây sau, Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy tiếng bước chân vang lên, tiếp theo chần đã bị người ta vén lên, cảm giác mát lạnh lùa vào, Lâm Tấn Nhiễm co người lại.

Cô vừa mới động đậy, người nào đó đã nắm mắt cá chân cô, anh chui vào trong chần, để cô nằm dưới anh.

Lâm Tấn Nhiễm bị anh bao phủ phía dưới, ánh sáng từ ngọn đèn bên ngoài dù sáng đến đâu cũng chỉ chừa lại một chút ở trên mặt hai người. Cô ngược mắt nhìn anh, “Vừa nãy anh... đi đâu vậy?”

Chu Chính Hiến cúi xuống kề sát tai cô, nhẹ nhàng nói, “Đi lấy bao cao su, đã mua rồi, sao có thể không dùng?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Sao thế, em cho rằng anh đi đâu?”

Lâm Tấn Nhiễm không nói chuyện, nhưng người phía trên dường như đã biết rõ cô đang nghĩ gì, anh đột nhiên mỉm cười, “Anh đã như vậy rồi, em cảm thấy anh còn có thể đi đâu?”

Gương mặt Lâm Tấn Nhiễm đỏ lên, mà người nào đó giống như muốn chứng minh lời nói của mình, cố ý đẩy vào chỗ đó của cô. Lâm Tấn Nhiễm không nói nên lời, anh càng ngày càng táo bạo vào sâu hơn.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ giật mình, da thịt chỗ đó ting té và mẫn cảm nhất, cho nên lúc anh tới gần, cô có thể cảm nhận được sự ma sát nặng nề, cảm xúc truyền thẳng lên đầu, theo bản năng cô lùi ra sau.

Chu Chính Hiến giữ vai cô, ánh mắt dần dần trầm xuống, “Trón cái gì?”

Lâm Tấn Nhiễm cắn răng, cái thứ này cũng do mình tự chọn, bây giờ vừa dùng vừa khóc sao?

“Vừa nãy em muốn anh thả em xuống, bây giờ đồ cũng lấy rồi, cuối cùng có thể để anh ném thử.”

Lâm Tấn Nhiễm tròng mắt, cái gì mà ném thử, mới vừa rồi ném còn chưa đủ à?

Nghĩ như vậy, chân của cô đã bị anh ép vòng qua eo anh, một tay anh vịn vào bắp đùi cô, tay kia chống lên giường, đột nhiên hạ xuống.

Ngược lại, Lâm Tấn Nhiễm hít một hơi thật sâu, đau... Những cái gai khác thường gây kích thích khiến ngón chân cô run lên. Mà Chu Chính Hiến nhìn thấy phản ứng của cô, hơi cong môi, bắt đầu chuyển động.

Khi anh bắt đầu giày vò, Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy không thể chịu nổi, nhưng mà tư thế này khiến cô không trốn thoát được.

Chân của cô tự giác quán lên eo anh, thật ra cô chỉ vô thức tìm kiếm một điểm tựa cho mình, cũng là để bản thân có thể thả lỏng một chút, nhưng cô lại không biết, tư thế này sẽ chỉ làm anh càng khó khống chế cảm xúc của mình, càng muốn giày vò cô nhiều hơn.

Cơ thể Lâm Tấn Nhiễm không chịu được, run lên, âm thanh đứt quãng vụn vỡ, giống như tiếng hát khê trên chọc người ta lúc nửa đêm.

Cô thật sự không chịu nổi.

Cảm giác này ngày càng gần, cô nắm chặt ga giường, trên người là một lớp mồ hôi mỏng.

“Anh... đừng.”

“Chu Chính Hiến...”

“Nhiễm Nhiễm, ngoan nào...”

“A...”

Đột nhiên đến thời khắc nào đó, sóng biển ập tới, tập trung bùng lên ở một điểm rồi truyền đến khắp tay chân, Lâm Tấn Nhiễm sợ hãi kêu lên, không chịu nổi phải dấn sát vào người anh, cô hơi ngửa đầu nhìn ngọn đèn trên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy trước mắt mình là hình ảnh mơ hồ.

“Dừng lại... Đừng làm nữa...” Sóng biển đã hết, nhưng dư vị vẫn còn đó, mãi chưa tan, thấy anh lại tới gần, cô trực tiếp duỗi chân đạp anh, “Anh làm em đau.”

Thật ra cũng không đau lắm, nhưng đến lúc cao trào cô hơi hoảng sợ.

Quả nhiên, Chu Chính Hiến nghe cô nói như thế liền dừng lại, giọng nói đầy lo lắng, “Đau lắm à?”

Lâm Tấn Nhiễm mấp má môi, “...Ừ.”

“Vậy làm sao bây giờ, Nhiễm Nhiễm... Anh còn chưa làm xong.”

Chu Chính Hiến lại gần cô, rất tự nhiên xoay người cô lại, bắt đầu hôn tằm lưng mịn màng của cô, “Em không thể để anh tự giải quyết lúc này được.”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Mong muốn mà anh nói, cũng có thể.”

“Anh không muốn.”

Quả nhiên Chu Chính Hiến biết làm thế nào để trêu chọc cô, điểm yếu của cô là lưng, anh đã tìm ra được điểm này.

Lâm Tấn Nhiễm rất buồn phiền nhưng cơ thể lại không ngừng đắm chìm, anh đối xử với cô rất dịu dàng, khi cô đã hoàn toàn rơi vào tay giặc anh đột nhiên tấn công từ phía sau...

Đêm dài tĩnh lặng, bên ngoài còn vang lên tiếng phim truyền hình, rất mờ mờ, Chu Chính Hiến không nghe rõ nhưng anh cũng không muốn nghe cho lắm.

Bóng dáng người phụ nữ mơ màng say sưa làm cho máu anh chảy nhanh hơn, cô mềm yếu không xương “Chịu đựng sự bắt nạt của anh”, vòng eo mảnh khảnh, da thịt mềm mại, xinh đẹp...

Tất cả đều được anh cảm nhận... Cho dù chết ở trên người cô cũng không sao cả.

Ga giường hỗn loạn, tiếng người nhỏ dần.

Cuối cùng, khi đã trút hết ra thì mọi thứ dần trở nên yên lặng.

Lâm Tấn Nhiễm nhắm mắt ngủ say sưa, hai gò má ửng hồng. Chu Chính Hiến nằm bên cạnh cô, lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, sau đó kéo cô vào trong lòng mình.

Sáng sớm.

“Reng reng reng reng.” Tiếng chuông điện thoại kêu lên, Lâm Tấn Nhiễm đột ngột mở mắt, hôm nay có tiết cho nên hôm qua cô đã đặt chuông báo thức.

Lâm Tấn Nhiễm vươn tay ra khỏi chăn, lúc định ngồi dậy mới phát hiện bên hông có một cánh tay, cô nghiêng đầu nhìn thì thấy Chu Chính Hiến đã dậy, lúc này đang mở to mắt nhìn cô.

“Chuông báo thức của em.”

Chu Chính Hiến “Ừ” một tiếng, kéo cô vào lòng mình, “Ngủ thêm một lúc nữa đi, lát nữa anh sẽ đưa em đến trường.”

“Không được, hôm nay em có việc, không thể tới muộn.”

Không có tiếng chuông báo thức, nhưng Lâm Tấn Nhiễm biết rõ vài phút nữa nó có thể báo tiếp, “Mau bỏ em ra, say mê mỹ nhân không phải chuyện tốt đâu.”

“Anh say mê?”

“Không.” Lâm Tấn Nhiễm trung thực, “Em nói em mà.” Chu Chính Hiến dừng lại, đưa tay lên véo mặt cô, “Em nói ai là mỹ nhân? Hà?”

Lâm Tấn Nhiễm, “Không phải anh đâu.”

“Hừ, phải trừng phạt.”

“Này này này, đừng quậy, mới sáng sớm đây... Này! Chu Chính Hiến! Được rồi được rồi, em sai rồi được chưa...”

“Lúc này mới nhận lỗi thì muộn rồi.”

“... Đâu có, do em vừa mới nhận ra được sai lầm của mình, anh không phải mỹ nhân.”

“Ừ, vậy anh là cái gì?”

“... Đại mỹ nhân?”

“Á.”

Lâm Tấn Nhiễm suýt nữa bị Chu Chính Hiến đè xuống, thật may là đúng lúc này điện thoại lại vang lên, nhưng mà không phải là chuông báo thức của cô mà là điện thoại của Chu Chính Hiến.

“Còn không nghe đi?” Lâm Tấn Nhiễm nói.

Chu Chính Hiến nhướn mày, trên mặt như thể đang viết “Mới sáng sớm mà sao lắm chuyện thế?”.

Anh đưa tay lấy điện thoại trên tủ đầu giường, sau khi lấy được liền mở loa ngoài ném bên cạnh gối, vừa nghe điện thoại vừa dựa đầu vào cổ cô.

Lâm Tấn Nhiễm nhếch môi, không nói gì.

“Chính Hiến, cháu đang ở đâu?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hoắc lão phu nhân, Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn, giơ tay ngăn chặn cái miệng xằng bậy của ai đó.

Chu Chính Hiến bất mãn với động tác của cô, nhưng đành chịu vì đây là cuộc gọi của Hoắc lão phu nhân.

Sớm biết như vậy thì đã không nghe rồi.

“Bà nội, mới sáng sớm đã gọi điện rồi, có chuyện gì ạ?”

“Cháu lại còn hỏi bà à, ngày hôm qua Từ Đại với Từ Tử Thiên đi suốt đêm về nhà, Chính Hiến, đến tận bây giờ bà nội đến vẫn không biết tại sao cháu lại hành động lỗ mãng như vậy. Ngày hôm qua cháu nên giữ họ lại, nhưng cháu lại làm ngược lại, trở về đây nói chuyện với bà đi, cháu muốn thế nào?”

Chu Chính Hiến, “Ngày hôm qua trước khi về tìm bà cháu đã gặp Từ Tử Thiên, cũng nói chuyện với cô ta rồi, mấy cái đính hôn với kết hôn gì đó, cháu không muốn.”

“Cháu!” Hoắc lão phu nhân nói một hơi không ngừng, “Dù sao đi nữa cháu cũng về nhà trước đã, rồi chúng ta sẽ nói lại chuyện này.”

“Không cần, chuyện này cứ kết thúc như vậy đi.” Giọng nói Chu Chính Hiến rất lạnh nhạt, “Cháu còn có việc.”

“Cháu có việc gì?”

Chu Chính Hiến đột ngột liếc nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Không phải bà sốt ruột muốn ôm chặt trai sao, cho nên cháu đang bận rộn kiếm chặt trai cho bà đây.”

Lâm Tấn Nhiễm: “!!!”

Hoắc lão phu nhân, “Chặt trai... Cái gì?!”

“Cháu hơi bận nên cúp máy trước đây.”

Hoắc lão phu nhân, “Bà...”

“Tút tut tut.”

Chu Chính Hiến dứt khoát cúp điện thoại, lại kéo Lâm Tấn Nhiễm vào lòng.

Lâm Tấn Nhiễm cạn lời, “Có phải Hoắc lão phu nhân định thuê sát thủ chuyên nghiệp đến xử lý em rồi không?”

Chu Chính Hiến, “Bà nội sao? Trừ phi bà không muốn Chu gia có đời sau nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Anh còn làm như thế để kích động người già à?”

Chu Chính Hiến, “Không sao, thân thể bà rất tốt, tạm thời có thể kích động được.”

“Hơn nữa, anh kích động bà sao? Đây là chuyện vui mà.”

“... Anh vui là được rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm đã sẵn sàng đến bệnh viện để thực tập, bệnh viện cách nhà Chu Chính Hiến rất gần, cho nên hiện tại cô và anh sẽ ở đây.

Hai tuần vừa rồi trôi qua rất yên ả, yên ả đến mức Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy hơi kỳ lạ, Chu Chính Hiến đã trực tiếp công khai cô trước mặt Hoắc lão phu nhân, nhưng từ sau ngày Hoắc lão phu nhân gọi điện thoại lại không có động tĩnh gì nữa. Theo lý thuyết, cô cũng nên cảm thấy bất bình vì “cô con dâu” khiến trưởng bối Chu gia vừa lòng.

Nhưng mà, bình tĩnh cũng tốt, gần đây cô rất bận, không có thời gian quan tâm mấy chuyện vụn vặt này.

Sáng sớm hôm nay cô đã đến bệnh viện thực tập, năm cuối đại học cô cũng từng thực tập một thời gian ngắn, cho nên cũng khá quen với bệnh viện. Hôm nay vừa thay xong bộ quần áo đã bị thầy gọi đến phòng giải phẫu, thầy coi cô là đối tượng quan trọng để bồi dưỡng, cho nên mấy cuộc giải phẫu lớn cô đều được quan sát.

Buổi sáng, hai cuộc giải phẫu đều thành công, vì vậy buổi sáng nghiêm túc cứ trôi qua như vậy. Lúc Lâm Tấn Nhiễm đi ra thì có mấy y tá gọi cô lại.

Rất ít người bắt chuyện với Lâm Tấn Nhiễm, nhưng vì năng lực của cô rất xuất chúng nên thường xuyên bị mọi người vụng trộm bàn tán sau lưng, cũng vì thế tất cả mọi người đều nhận ra cô.

“Bác sĩ Lâm, bác sĩ Lâm, cuối cùng cô cũng ra rồi.

Lâm Tấn Nhiễm bước về phía trước, “Làm sao thế?”

“Có người tìm cô.” Y tá nói, “Vừa rồi có mấy người đến, trong đó có một bà lão hơn 70 tuổi, nhưng mà nhìn thấy bà ấy thật sự rất sang trọng, bà ấy nói muốn gặp cô.”

Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, cô vừa mới cảm thấy gần đây rất yên bình, không ngờ Hoắc lão phu nhân đã tìm đến cửa rồi.

“Ừm, bà ấy đâu?”

“Vừa rồi ngồi ở bên kia, trời ơi bác sĩ Lâm, nhìn sơ qua đã biết là người có tiền rồi, người thân của cô à?”

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Không phải.”

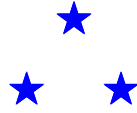
Nói xong, cô bước đến chỗ vừa nãy y tá chỉ.

Vài người y tá nhìn bóng lưng của cô, “Này, mấy người thử nghĩ xem đó là ai, đằng sau bà ấy còn có hai người đàn ông to con rất giống vệ sĩ, mấy người thấy thế nào?”

“Tôi cũng thấy vậy, haizz... Bác sĩ Lâm nói không phải người thân, vậy thì là ai nhỉ?”

“Haizz, người ta nói mà cô cũng tin à, cô không xem TV sao, mấy người có tiền lúc nào cũng thích giấu giếm thân phận!”

Chương 56

Lâm Tấn Nhiễm đi về phía y tá chỉ thì thấy được bóng dáng Hoắc lão phu nhân từ đằng xa.

“Xong việc rồi à?” Hoắc lão phu nhân ngồi trên ghế, lúc ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt tràn ngập vẻ uy nghiêm.

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Vâng, xin hỏi ngài tìm tôi có chuyện gì không ạ?”

“Cô nói xem?” Hoắc lão phu nhân đứng lên, nhìn thoáng qua cô, “Xuống đây với tôi, cùng đi ăn cơm.”

Lâm Tấn Nhiễm mấp má môi, “Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm không biết Hoắc lão phu nhân muốn làm gì, nhưng mà cô cũng không sợ, bởi vì cô đã sớm chuẩn bị tốt về sự xuất hiện của bà rồi.

Trên đường đi tới đó bằng xe, cô và Hoắc lão phu nhân ngồi phía sau, gần như không nói gì.

Một lúc lâu sau, Hoắc lão phu nhân đột nhiên thở dài, “Đứa bé này, ngược lại vẫn còn giấu giếm.”

Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, “Ngài nói gì ạ?”

Hoắc lão phu nhân nhìn cô một cái, “Còn gì nữa, cháu cho rằng Chính Hiến cố gắng che giấu giúp cháu là bà sẽ không điều tra ra được thân phận của cháu sao, đúng là thằng nhóc kia cũng bảo vệ cháu, nếu không bà cũng không mất nhiều thời gian như vậy mới biết cháu là ai.”

Lâm Tấn Nhiễm run rẩy, “Ý của ngài là?”

“Chu Nhiên.” Lòng mà Hoắc lão phu nhân nhẹ nhàng nhủ một cái, “Cháu là con gái lớn của Chu Minh, bà nói đúng không?”

Quả nhiên là đã biết.

“Khó trách Chính Hiến lại bảo vệ cháu như vậy, khi còn bé nó coi cháu như em gái ruột vậy.” Hoắc lão phu nhân than thở, “Bây giờ thì hay rồi, còn muốn cưới cháu về làm vợ.”

Lâm Tấn Nhiễm im lặng một lát mới lên tiếng, “Cháu biết rằng cuối cùng bà cũng sẽ biết, hôm nay bà đến đây để khuyên cháu nên từ bỏ phải không?”

“Bà rất thích mấy đứa nhóc như cháu.” Hoắc lão phu nhân nhìn thẳng về phía trước, cũng không có biểu cảm gì, “Nhưng cháu cũng biết, Chính Hiến vì cháu mà bỏ cả quy tắc của Chu gia, còn luôn miệng nói nó có quyền thay đổi. Nhiên Nhiên, nó là người thừa kế của Chu gia, sứ mệnh trên người nó cháu cũng biết rồi đấy, Từ Thiên là người vợ hợp nhất với nó, cháu... Có hiểu không?”

“Cháu hiểu.” Lâm Tấn Nhiễm cười khẽ, “Nhưng mà hiểu là một chuyện, còn đâu cháu sẽ không làm điều đó, cũng không muốn tặng anh ấy cho Từ Từ Thiên.”

Hoắc lão phu nhân dừng lại, nhíu mày nhìn cô, “Nhưng bọn nó là một cặp đôi trời sinh. Cháu nhìn Thời Uẩn với Căng Bắc đi, thật ra chỉ có thân phận phù hợp mới hạnh phúc được.”

“Đúng là Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc bị đính hôn, nhưng đó là sau khi hai người họ ở chung mới thật lòng yêu nhau. Nhưng bà à...” Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên mở miệng cười, “Bà cảm thấy lúc cháu vẫn còn ở đây, Chu Chính Hiến sẽ sống chung được với Từ Từ Thiên sao?”

“Anh ấy yêu cháu, vì vậy, cháu sẽ không từ bỏ anh ấy đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm vừa tự tin vừa bình tĩnh, cô hoàn toàn tin tưởng vào Chu Chính Hiến.

Có lẽ, nếu như trên thế giới này không có cô, cuối cùng Chu Chính Hiến cũng sẽ sống chung với Từ Từ Thiên, bởi vì bọn họ thật sự rất phù hợp.

Nhưng không may, trên đời này hết lần này đến lần khác cô đều xuất hiện, ông trời lại cứ không muốn cô chết.

“Còn Duy Ân nữa...” Hoắc lão phu nhân đột nhiên nói, “Hai anh em tranh chấp, cháu có biết việc này rất mất mặt không?”

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày.

“Bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt¹, mười năm trước hai đứa nó bởi vì cháu đã chết mà xích mích một trận lớn... Bà không muốn nhìn thấy việc đó nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cháu sẽ không để chuyện như vậy xảy ra đâu.”

(1) Bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt: Ý nói hai việc đều quan trọng như nhau, khó có thể cắt đứt.

“Tốt nhất là vậy.”

Xe dừng lại trước một nhà hàng, hai người ngồi đối diện nhau, bầu không khí hơi bế tắc.

“Thích ăn cái gì thì tự mình gọi đi.” Hoắc lão phu nhân nói.

“Cảm ơn bà.”

“Không cần khách sáo, bà cũng coi như là nhìn cháu lớn lên.” Hoắc lão phu nhân nói, “Bà biết trước kia cháu từng lén mang ngày sinh tháng đẻ của Chu Chính Hiến đi tìm thầy bói để xem.”

Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên dừng lại, ngược mắt nhìn bà.

“Không ngờ bà biết sao?” Hoắc lão phu nhân mỉm cười, “Chỗ đó là người của bà, đương nhiên bà sẽ biết, bà còn biết hai đứa không hợp nhau một chút nào.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, “Vâng.”

“Vậy mà cháu vẫn kiên trì?”

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt nhìn thực đơn, “Người hiện đại khi yêu nhau sẽ không để ý đến những chuyện này, đương nhiên, ý cháu không phải nói Chu gia bảo thủ, cháu chỉ thấy là giờ cháu không phải là người của Chu gia, cho nên không cần quan tâm về cái này.”

Hoắc lão phu nhân bật cười, “Con bé này, không ngờ miệng lưỡi lại sắc bén như vậy. Nhưng mà chuyện không phải người của Chu gia, trước hết cháu đừng khẳng định như vậy.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Ý bà là gì ạ?”

“Cha cháu đã biết chuyện rồi, ngày mai ông ấy sẽ đến đây.”

“Cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm sững sốt.

“Đương nhiên bà đang nói cha ruột của cháu.” Hoắc lão phu nhân nói, “Chuyện của cháu và Chính Hiến, đợi cha cháu đến rồi nói sau.”

“Cháu...”

“Reng reng reng reng.” Điện thoại Lâm Tấn Nhiễm vang lên, bởi vì cô để ở trên bàn nên Hoắc lão phu nhân cũng nhìn thấy tên của Chu Chính Hiến hiện bên trên.

“Nghe đi.” Hoắc lão phu nhân nói.

Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy Chu Minh bắt đầu biết đến việc này thì cũng luống cuống tay chân, nhưng trong lòng cô cũng thâm hiểu, Hoắc lão phu nhân đã biết thì sẽ không giấu Chu Minh.

“Alo?”

“Nhiễm Nhiễm, ăn cơm chưa?”

Giọng nói của Chu Chính Hiến truyền đến từ đầu dây đầu bên kia, không hiểu sao lòng Lâm Tấn Nhiễm lại bình tĩnh hẳn, “Ừm, em đang ăn đây.”

Nói xong dừng lại một lúc cô mới nói tiếp, “Đang đi ăn với lão phu nhân.”

“Em nói bà nội anh sao?”

“Vâng.”

“Ở đâu?”

“Nhà hàng XX.”

“Được, anh sẽ tới đó ngay.”

Lâm Tấn Nhiễm cúp điện thoại, Hoắc lão phu nhân dựa vào ghế nhìn cô, “Chính Hiến muốn tới đây sao?”

“Vâng.” “Có vẻ là nó sợ bà sẽ ăn thịt cháu.”

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Lão phu nhân nói quá rồi, mặc dù cháu không ủng hộ cách nghĩ của bà, nhưng cháu hiểu bà đã cân nhắc, cháu hiểu bà chỉ muốn tốt cho Chu gia.”

Ánh mắt Hoắc lão phu nhân hơi trầm xuống.

Rất nhanh Chu Chính Hiến đã đến, với tốc độ này của anh thì rõ ràng là sợ Hoắc lão phu nhân ăn thịt Lâm Tấn Nhiễm.

“Đã ăn chưa, nếu chưa ăn thì gọi đi.” Hoắc lão phu nhân liếc anh, khẽ lên tiếng.

Chu Chính Hiến kéo cái ghế bên cạnh Lâm Tấn Nhiễm ra, “Thời gian nghỉ ngơi giữa trưa không dài, sao bà lại kéo cô ấy đến đây ăn?”

Lâm Tấn Nhiễm giật giật vạt áo dưới bàn của Chu Chính Hiến.

“Làm sao thế, bà cũng không kéo cháu tới đây ăn, cháu lấm mồm như vậy làm gì?”

Chu Chính Hiến nói rất bình tĩnh, “Cô ấy là vợ cháu, cháu không lấm mồm thì ai lấm mồm.”

Hoắc lão phu nhân, “Ồ, tại sao đã trở thành vợ cháu rồi? Là cháu đã cưới hay là nó gả cho cháu?”

Chu Chính Hiến đáp lời, “Chuyện sớm hay muộn thôi.”

Hoắc lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, “Bà thấy dạo này cháu không để bà vào mắt rồi đây.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Đúng vậy, cháu đặt bà vào tim cháu rồi.”

Hoắc lão phu nhân: “...”

Lâm Tấn Nhiễm phì một tiếng, suýt nữa bật cười thành tiếng, nhưng mà cũng may là cô cố gắng kìm nén tiếng cười xuống.

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn cô, “Làm sao vậy?”

“Không sao, em bị ghen...”

Lông mày Chu Chính Hiến nhíu lại, “Lớn thế này rồi mà không thể để người ta bớt lo chút nào, mau uống nước đi.”

Chu Chính Hiến rót một ly nước đưa đến miệng cô, Lâm Tấn Nhiễm uống một ngụm, “Em ổn rồi mà.”

Chu Chính Hiến, “Ừ, vậy ăn thêm đi.”

“Ăn nhiều rồi.”

“Nói dối, trước mặt bà nội mà em có thể nuốt sao?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Hoắc lão phu nhân: “...”

Cuối cùng, Hoắc lão phu nhân đi về, mà Chu Chính Hiến thì đưa Lâm Tấn Nhiễm trở về bệnh viện.

“Này, anh có ý chọc bà nội làm gì vậy, anh muốn bà ghét em hơn à?” Lâm Tấn Nhiễm bật cười.

“Bà không ghét em.” Chu Chính Hiến quay đầu nhìn cô một cái, “Nếu bà nội thật sự không thích em, bà sẽ không hòa nhã ngồi ăn cơm với em, tính tình bà trước giờ cao cao tại thượng, bà sẽ trực tiếp sai người đến đuổi em đi.”

“Ồ, ví dụ như... Cho em tâm chi phiếu gì đấy, giống phim truyền hình ấy.” Lâm Tấn Nhiễm suy nghĩ, “Anh nói xem bà sẽ cho em bao nhiêu tiền?”

Chu Chính Hiến đưa tay vuốt đầu cô, “Không quan tâm đến anh mà lại đi muốn đồng tiền kia, số tiền đó cho em bao nhiêu đi chẳng nữa thì cũng thiệt thòi cho em.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh với ánh mắt ghét bỏ, nhưng lại không phản bác. Bởi vì anh nói rất đúng, bản thân anh có giá trị cao hơn nhiều.

“Yên tâm, mặc dù bà nội nói năng chua ngoa nhưng trái tim thì như đậu hũ, đừng thấy bà uy nghiêm như vậy, bình thường anh với Thời Uẩn nói đùa với bà suốt.”

Lâm Tấn Nhiễm “À” một tiếng, “Nhưng lão phu nhân nói, ông ấy muốn tới đây. Em...”

“Chú Minh sao?”

“Ừ.”

“Để anh giúp em.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Không sao cả... Sớm muộn gì em cũng phải đôi mắt.”

Một đêm Lâm Tấn Nhiễm ngủ không ngon.

Ngày hôm sau lúc rời giường đến bệnh viện, tinh thần cô hơi hoảng loạn. Qua mười một giờ sáng, cô đi theo một bác sĩ đến phòng kiểm tra.

“Bác sĩ bác sĩ, không ổn rồi, không ổn rồi, bên kia có người thân của ai đó làm loạn. Chúng tôi không ngăn nổi.” Đột nhiên, một y tá xông vào nói.

“Bảo bảo vệ chưa?” Lâm Tấn Nhiễm giận tái mặt.

“Vẫn chưa kịp, bọn họ đột nhiên mắng chúng tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm cùng bác sĩ Lý bên cạnh vội vàng chạy tới xem, Lâm Tấn Nhiễm vừa chạy vừa nói, “Gọi điện thoại cho bảo vệ, ngay lập tức! Còn nữa, để cho bảo vệ tới trước.”

“Vâng!”

Tình huống phía trước đúng là cực kỳ rối loạn, mấy người đó mắng chửi y tá rất khó nghe, nội dung đại khái là nhà bọn họ có người già qua đời ở bệnh viện, bọn họ cho rằng y tá không chăm sóc tốt, không tận tình, hiện tại đến đây yêu cầu bồi thường.

Mặc dù việc này Lâm Tấn Nhiễm chưa tiếp xúc nhiều, nhưng cô cũng nghe người khác nói qua, loại người này chính là vì tiền nên làm loạn.

“Chắc chắn là cô, tôi thấy trước kia là cô chăm sóc mẹ tôi, cô nói đi, cô làm việc kiểu gì đây?”

Y tá bị dọa nên hơi sững sờ, nhưng dù sao cũng còn trẻ người non dạ, lúc này bị vu oan liền không nhịn được phản bác lại, “Bình thường tôi đối xử với bệnh nhân thật sự rất chân thành, mấy người thân trong nhà đều không bao giờ đến thăm, sao mấy người biết được tôi làm việc không tốt?”

“Cô còn dám nói!”

Lúc Lâm Tấn Nhiễm chạy đến thì người đàn ông kia cầm cái ly chuẩn bị ném vào đầu y tá, chiếc ly đã được nhấc lên khỏi bàn.

Y tá phản ứng không kịp, hít một hơi thật sâu.

“Buông ra!” Lâm Tấn Nhiễm chạy đến ngăn hấn ta ném ly, nhưng lúc cô đưa tay ra ngăn cản thì không được chính xác, cái ly kia trực tiếp lướt qua cánh tay đập vào đầu cô, lập tức, trên trán cô liền bị rách, máu tươi chảy ra.

“Ôi bác sĩ Lâm! Cô không sao chứ bác sĩ Lâm?” Y tá bật khóc, quan hệ của cô ta và Lâm Tấn Nhiễm bình thường cũng không tệ lắm, có đôi khi Lâm Tấn Nhiễm bận rộn, cô ta còn mang cơm cho cô, nhưng mang cơm chỉ là tình nghĩa thôi, không đến mức cô phải bị thương thay cô ta.

“Lâm Tấn Nhiễm! Fuck!”

“Rầm!”

Mọi người vì Lâm Tấn Nhiễm bị thương mà loạn hết cả lên, cho nên ánh mắt cũng tập trung trên người cô. Vì vậy lúc này đột nhiên có người xông

đến đánh một quyền lên mặt người ném ly khiến hắn ta ngã xuống đất cũng không một ai kịp phản ứng.

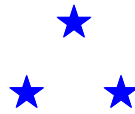
Lâm Tấn Nhiễm ôm trán, nhìn về người thanh niên đang đánh người cách đó không xa, cô nhe răng trợn mắt buồn bực hừ một tiếng, gọi bóng lưng kia, “Chu Duy Ân!”

Người đó dừng lại, nhưng vẫn không nương tay chút nào, tiếp tục đánh người kia.

Lâm Tấn Nhiễm, “... Ra tay vừa phải một chút.”

Mấy y tá đang sốt ruột bên cạnh

Chương 57

Cảnh sát đã đến, Chu Duy Ân và người nhà bệnh nhân đang náo loạn đều bị tách ra.

“Ôi trời, đây là bệnh viện kiểu gì thế, còn để anh ta đánh người.” Người phụ nữ nhìn gương mặt bầm dập của chồng, vừa nhìn thấy cảnh sát đứng bên liền thay đổi sắc mặt, vừa nãy còn kêu gào to tiếng, khí thế hùng hồn mắng chửi người ta, bây giờ đã biến mất.

“Rõ ràng là mấy người đánh người khác trước.” Một y tá úp úp mở mở nói.

“Không phải chúng tôi bị mấy người ức hiếp à?”

Lâm Tấn Nhiễm dùng tay ôm đầu, cau mày nhìn mấy người kia, bác sĩ Lý bên cạnh vội vàng nói, “Bác sĩ Lâm, cô đi cầm máu trước đã.”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, mà lúc này Chu Duy Ân vốn đang bị cảnh sát giữ lại liền mặc kệ cảnh sát đi tìm Lâm Tấn Nhiễm.

“Vị tiên sinh này, anh cũng đánh nhau, trước tiên hãy theo chúng tôi đến đồn một chuyến.”

“Có nhầm không đấy? Bọn họ đánh bác sĩ, tôi chỉ cứu người thôi.”

“Mọi người đều có trách nhiệm, chúng tôi sẽ xử lý công bằng nhất.”

“Cút đi! Buông ra!”

“Chu Duy Ân!”

Trong lúc Chu Duy Ân đang giằng co với cảnh sát, một giọng nói điềm tĩnh vọng đến từ xa.

Mọi người vô thức quay sang phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người đàn ông cực kỳ đẹp trai đi tới, dịu dàng như ngọc, chỉ cần nhìn thôi cũng làm cho người khác không thốt nên lời.

Chu Duy Ân nhìn anh một cái, khẽ hừ lạnh.

Chu Chính Hiến và Chu Minh đang bước từ dưới tầng lên, vừa bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy cảnh Chu Duy Ân bị cảnh sát giữ lại, trong tình huống này, theo bản năng anh cho rằng Chu Duy Ân đã gây rắc rối với bệnh viện.

Lâm Tấn Nhiễm đang bị mấy bác sĩ và y tá vây quanh cho nên Chu Chính Hiến cũng không thấy cô, anh đi đến trước, nhìn Chu Duy Ân và cảnh sát, nhíu mày hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Cảnh sát thấy Chu Chính Hiến trông khá giống Chu Duy Ân nên vội nói, “Vị tiên sinh này đánh người, chúng tôi cần dẫn anh ta đến đồn cảnh sát.”

“Đánh người? Ở bệnh viện?” Chu Chính Hiến bình tĩnh nhìn anh ta một cái, “Em có tiền đồ thật đấy.”

“Tiên sinh, xin hỏi ngài là người nhà anh ta sao, chúng tôi muốn dẫn anh ta đi, nếu không phiền ngài cũng đi theo chúng tôi một chuyến có được không?”

Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, “Tôi không phải người nhà cậu ta, mấy anh cứ dẫn cậu ta đi đi.”

Cảnh sát, “Ôi trời!”

Chu Duy Ân xì một tiếng đầy khinh miệt, “Đệt! Chu Chính Hiến!!!”

“Này.” Đột nhiên, giọng nói nhàn nhạt nhưng yếu ớt vang lên trong đám người bác sĩ, Chu Chính Hiến dừng lại một lát, đây là giọng nói quen thuộc nhất với anh.

Quay đầu lại nhìn, anh chứng kiến Lâm Tấn Nhiễm với nửa mặt đầy máu đứng giữa một đám bác sĩ thì hít một hơi thật sâu.

Cô đứng cách đó không xa, giơ tay ôm lấy đầu, máu đỏ theo những kẽ tay ứa ra, anh nhìn thấy mà giật mình. Trái tim Chu Chính Hiến “lộp bộp” một tiếng, lập tức lao tới trước mặt cô, “Chuyện gì xảy ra với em thế?!”

Môi của Lâm Tấn Nhiễm trắng bệch, cô khẽ lên tiếng, “Không nghiêm trọng lắm đâu, vừa rồi em bị người ta ném ly thủy tinh trúng đầu, Chu Duy Ân thấy được, lúc đó mới đánh người ta, anh đừng trách cậu ấy gây chuyện.”

Lửa giận trong lòng Chu Chính Hiến đã bùng lên, nhưng nhìn Lâm Tấn Nhiễm thì trái tim lại đau gần chết, anh liếc nhìn bác sĩ bên cạnh, “Đưa cô ấy đi băng bó ngay lập tức!”

Bác sĩ bên cạnh lại càng hoảng sợ, vội vàng gật đầu, “Vâng!”

“Tôi đi cùng!” Chu Minh vội vã đi theo.

Bước chân Lâm Tấn Nhiễm chậm lại, thật ra vừa rồi cô có nhìn thấy ông ấy, chỉ là luôn luôn không để tầm mắt hai người chạm nhau...

Lâm Tấn Nhiễm được người ta dẫn đi, nhưng mọi người xung quanh cũng không tản đi, mà cảnh sát thấy vậy cũng định đưa Chu Duy Ân đến đồn cảnh sát trước.

“Chờ một chút.” Chu Chính Hiến đột nhiên nói với bóng lưng cảnh sát.

“Có chuyện gì vậy?”

“Để cậu ta ở lại đây.” Chu Chính Hiến trầm giọng nói.

Cảnh sát dừng lại một lát, “Ồ lại? Việc này không thể được! Hơn nữa, không phải anh nói mình không có quan hệ gì với anh ta sao?”

Sắc mặt Chu Chính Hiến không tốt, anh vừa đi vừa rút điện thoại ra gọi, “Alo, cục trưởng Lâm... Đúng, là tôi, bây giờ tôi có chút chuyện như này...”

Hai người cảnh sát đang giữ Chu Duy Ân nhìn Chu Chính Hiến gọi điện thoại, khi nghe được thì đồng loạt sững sờ.

Một lát sau, điện thoại của một trong hai người cảnh sát vang lên, anh ta nghe máy, chỉ nghe thấy tiếng cấp trên gào thét từ đầu dây bên kia điện thoại, “Cậu có mắt hay không?! Cậu bắt ai vậy?! Không biết đúng hay sai đã bắt Tam thiếu gia, mau chóng để cậu ấy đi đi.”

Về mặt cảnh sát đầy mờ mịt, “À...”

Cuối cùng hai người cảnh sát vội vội vàng vàng thả Chu Duy Ân đi, Chu Chính Hiến liếc nhìn Chu Duy Ân, “Đi bôi thuốc đi.”

Thật ra vừa nãy Chu Duy Ân đánh nhau cũng bị thương, nhưng làm sao anh ta có thể chấp nhận sự quan tâm của Chu Chính Hiến được, “Anh quản tôi à?”

“Anh cũng không muốn quản em đâu.” Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, “Nhưng mà nếu anh mặc kệ em thì Nhiễm Nhiễm sẽ nổi giận. Dù sao đi nữa cũng cảm ơn em đã giúp cô ấy.”

“Ai cần anh cảm ơn?” Chu Duy Ân liếc mắt, “Cô ấy là mạng sống của tôi, anh im lặng đi.”

Chu Chính Hiến híp mắt, “Em nói lại lần nữa cho anh.”

“Nói thêm mấy lần nữa cũng không có vấn đề gì,” Chu Duy Ân hừ một tiếng, “Nhưng bây giờ tôi muốn đi xem cô ấy, không rảnh.”

“Tiên sinh, tiên sinh...” Người cảnh sát kia gọi vài tiếng nhưng Chu Chính Hiến không đáp lại, cuối cùng anh ta đành phải nói, “Tôi đưa người đàn ông này đi bôi thuốc đã, sau đó sẽ đưa về đồn, ngài xem...”

“Cậu bận rộn thì cậu đi đi.” Chu Chính Hiến bị Chu Duy Ân làm cho tức giận, vốn dĩ anh cảm thấy mình đã hiểu lầm Chu Duy Ân nên mới nói mấy câu quan tâm một chút. Nhưng thẳng nhóc Chu Duy Ân còn cố ý thốt ra câu “Cô ấy là mạng của tôi” để kích thích anh.

Haizzz, nếu không phải còn coi nó là em trai mình thì anh đã dứt khoát xé xác tên nhóc này ra làm trăm mảnh rồi.

“Người này cố ý gây chuyện ở bệnh viện, hơn nữa còn làm người của tôi bị thương, tôi sẽ dựa theo thiệt hại thân thể do bệnh viện đưa ra rồi đến tìm

anh ta đòi bồi thường. Còn nữa, mấy chuyện khác tôi sẽ đề luật sư thông báo sau.”

Cảnh sát, “Vâng.”

Mặt khác, vài người thuộc gia đình đó đang ngồi ăn uống nghỉ ngơi, vốn đến gây náo loạn để lấy ít tiền, ai ngờ lại gặp phải người có quyền như vậy! Vừa rồi nghe anh gọi điện thoại, giờ lại thấy gặp thái độ của cảnh sát đối với anh... Rõ ràng là không nên đụng vào mấy người này, sớm biết như vậy đã không đánh người rồi! Chết mất thôi!

Mà y tá, bác sĩ đứng một bên cũng sững sờ, người bạn này của bác sĩ Lâm...

Miệng vết thương của Lâm Tấn Nhiễm đang được khâu lại, Chu Minh đứng bên cạnh vừa căng thẳng vừa lo lắng.

“Vết thương này không sao chứ bác sĩ, có thể để lại sẹo không?” Cuối cùng Chu Minh cũng thay Lâm Tấn Nhiễm mở miệng hỏi bác sĩ khâu vết thương.

“Vết thương không nặng lắm, nếu chăm sóc tốt thì sẽ không để lại sẹo.”

“Ồ, vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.”

“Nhưng mà... chú có quan hệ gì với bác sĩ Lâm vậy?” Bác sĩ khâu vết thương nghi ngờ hỏi.

Lâm Tấn Nhiễm lên tiếng, “Ông ấy...”

“Tôi là cha con bé.”

“À à à, ra vậy, chào chú Lâm.”

Vừa nói xong lời này, Lâm Tấn Nhiễm và Chu Minh đều sững sờ, chú Lâm...

Đúng rồi, Lâm Tấn Nhiễm đã là họ Lâm rồi, cha của cô không phải cũng mang họ Lâm sao?

Lâm Tấn Nhiễm cười mĩa mai, lúc này trên đầu đã không còn cảm giác đau đớn, ngược lại trong lòng thì buồn phiền vô cùng.

“Nhiên, Nhiên Nhiên... Con còn đau nữa không?” Chu Minh đứng ở đó, rõ ràng hơi mất tự nhiên.

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt lên, giọng nói rất lạnh nhạt, “Tôi tên Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm trong Tầng Lâm Tấn Nhiễm¹, ông gọi Nhiên Nhiên... Người đó là ai vậy?”

(1) Nhuộm cả cánh rừng

Bác sĩ khâu vết thương trùng mắt nhìn, cảm giác như mình đã nghe được điều gì đó không nên nghe. Trong bầu không khí không hiểu sao lại bắt đầu căng thẳng, anh ta ho khan một tiếng, thu sợi chỉ trên tay, bước ra ngoài.

“Nhiên...” Chu Minh không nói nên lời, ông nhìn cô gái trước mắt, trong lòng lại nhói đau. Khó trách lúc trước cô chứng kiến cảnh ông bày hai bát cơm cho hai chị em lại cảm thấy không ngon miệng, khó trách lúc cô đứng ở ngoài hành lang chất vấn ông, nguyên nhân bởi vì cô chính là con gái ông, nhưng ông lại không nhận ra.

Hai ngày này, ông đã nghe Hoắc lão phu nhân nói nên biết tất cả, biết cô không chết, cũng biết mấy năm nay cô trải qua nhiều đau khổ.

Hiện tại ông chỉ hận tại sao mình không thể ở bên cạnh cô, vì sao không thể trở thành một người cha có trách nhiệm...

Ông biết rõ cô trách mình, ông cũng biết cô trách ông là đúng, tất cả đều là lỗi của ông, điều duy nhất ông có thể làm bây giờ chính là đèn bù.

“Được, Tẫn Nhiễm, con muốn cha gọi như nào thì cha sẽ gọi như vậy.”

Lâm Tẫn Nhiễm mấp máy môi, chỉ cảm thấy ngực mình còn khó chịu hơn so với vết thương trên trán, “Tôi biết rõ sớm hay muộn ông cũng sẽ đến, hôm nay tôi nói ông gọi tôi là Lâm Tẫn Nhiễm cũng chỉ muốn nói cho ông biết, bây giờ tôi đã có gia đình của tôi, có cha mẹ của tôi, bọn họ đối xử với tôi rất tốt, như con gái ruột của họ, cho nên... Tôi sẽ không quay lại làm Chu Nhiễm.”

Trái tim Chu Minh đập liên hồi, cho dù ông biết rõ cô có thể nói như vậy, nhưng khi nghe được từ chính miệng cô lại là một việc khác, “Cha, cha biết mình không xứng đáng làm cha của hai đứa.”

Lâm Tẫn Nhiễm quay mặt đi, kiềm chế cảm giác muốn khóc.

“Con có thể xem cha là một người bình thường, giống như trưởng bối của con được không?” Chu Minh nói chuyện, giọng cũng hơi nghẹn ngào, “Cha chỉ muốn bù đắp cho con.”

Lâm Tẫn Nhiễm ngược mắt lên, “Không cần bù đắp gì hết, thật ra tôi không trách ông, tôi cũng hơi... hiểu được việc ông làm, việc đã qua lâu rồi, tôi không muốn nhắc lại nữa, tôi chỉ muốn sống thật tốt cho hiện tại.”

“Được, sống tốt cho hiện tại, vậy chúng ta sẽ cùng sống tốt cho hiện tại.” Chu Minh vội vàng nói tiếp, “Cha không nhắc tới chuyện cũ nữa, chỉ nói chuyện hiện tại thôi, được không con?”

Lâm Tẫn Nhiễm không nói gì.

“Cha nghe lão phu nhân nói, Đại thiếu gia và con muốn ở bên nhau.”

Lâm Tẫn Nhiễm cúi đầu, “Sao nào, ông định thuyết phục tôi à? Ông cũng nghĩ anh ấy với đại tiểu thư họ Từ kia mới là trời sinh một đôi?”

“Đương nhiên là không!” Chu Minh vội nói, “Bất kì một ai cũng không thể sánh được với con.”

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, khẽ mỉm cười, “Ông còn nhớ hồi trước chứ, lúc ông biết tôi thích anh ấy thì đã nói rằng tôi và anh ấy không thể ở bên nhau được.”

Chu Minh bóp trán, “Nhiên Nhiên, cha sai rồi.”

Sai rồi?

Lâm Tấn Nhiễm không biết biểu đạt tâm trạng lúc này như thế nào, lúc trước ông là quản gia của nhà họ Chu, ông luôn luôn giữ khuôn phép của Chu gia, vậy mà bây giờ ông lại nhận sai với cô.

Đúng là thói đời dễ dàng thay đổi.

“Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm?!” Trong lúc Lâm Tấn Nhiễm và Chu Minh rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, Chu Duy Ân chạy vào, trên mặt anh ta có hai chỗ thâm tím, nhìn thoáng qua có vẻ không ổn chút nào.

Lâm Tấn Nhiễm đang mang tâm trạng phức tạp cũng bị Chu Duy Ân kéo ngược về, cô ngược mắt nhìn ra cửa, chỉ thấy Chu Chính Hiến cũng đi vào theo anh ta, “Giải quyết xong chưa?”

“Giải quyết xong rồi!” Chu Duy Ân gần như muốn nhào lên trên đùi cô, anh ta ngồi xổm xuống nhìn cô, “Vết thương của cô có đau không, có khó chịu không? Nếu khó chịu cô cứ nói, tôi sẽ đánh cho tên kia tàn phế luôn... Á!”

Chu Duy Ân đột nhiên bị người ta nắm lấy cổ áo kéo ra đằng sau, Lâm Tấn Nhiễm ngược lên nhìn thì thấy Chu Chính Hiến mặt không biểu cảm kéo Chu Duy Ân đi, “Cút ra ngoài bồi thuốc.”

Chu Duy Ân hất tay của anh ra rồi đứng lên, “Lâm Tấn Nhiễm đang ở đây, cứ để cô ấy bồi thuốc cho tôi.”

Nói xong còn tỏ vẻ đáng thương.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Chu Chính Hiến, khẽ ho một tiếng, “Đầu tôi bây giờ hơi choáng váng, chỉ sợ không thể bồi thuốc cho cậu.”

“Hả?” Lúc này Chu Duy Ân mới kịp phản ứng, “À à, suýt nữa tôi quên mất, xin lỗi cô, xin lỗi cô.”

Chương 58

Chu Chính Hiến lười để ý đến anh ta, anh ngồi xuống bên cạnh Lâm Tấn Nhiễm, giơ tay muốn chạm vào trán của cô, nhưng lại sợ cô đau, đưa tay lên một lát lại để xuống.

“Có phải em ngốc hay không, tự nhiên lại đỡ ly thủy tinh thay cho người khác.” Sự đau lòng của Chu Chính Hiến cuối cùng cũng biến thành những lời này.

Lâm Tấn Nhiễm mấp máy môi, “Không phải em cố tình muốn làm anh hùng, chỉ là không ngờ anh ta đập chuẩn như vậy.”

Chu Chính Hiến liếc cô, “Mấy ngày này không cần đi làm đâu, em về nhà nghỉ ngơi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Vết thương nhỏ như thế này mà cũng cần về nhà tĩnh dưỡng à?”

“Có nghe lời không hả?” Chu Chính Hiến nhíu mày, “Đừng khiến anh phải lo lắng cho em.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn anh, lẩm bầm một câu, “Em là bác sĩ, em biết chừng mực mà.”

“Cái gì?” Chu Chính Hiến hí mắt, “Em lặp lại lần nữa xem nào.”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu đi, biết điều mà im lặng.

“Ồ, chú Minh à?” Chu Duy Ân một lòng quan tâm đến Lâm Tấn Nhiễm nên lúc này mới phát hiện trong phòng có thêm một người nữa, “Sao chú Minh lại ở đây vậy?”

Chu Duy Ân vừa hỏi xong liền nhận ra mình đã hỏi một câu quá đần độn, anh ta cân nhắc một lúc rồi nói tiếp, “Chú, chú cũng biết cô ấy... Cô ấy.”

Chu Minh thở dài, “Lão phu nhân nói cho chú biết đấy, Tam thiếu, cảm ơn cậu vì vừa nãy đã giúp Nhiên... giúp Tấn Nhiễm.”

“Hả?” Chu Duy Ân dừng một chút, “Không cần cảm ơn cháu đâu...”

Chu Duy Ân nhìn Chu Minh, lại nhìn Lâm Tấn Nhiễm đang im lặng, trong lòng anh ta hoảng sợ, đều là do anh ta nói trước mặt bà nội rằng mình muốn kết hôn với cô, cuối cùng bà nội lại điều tra về cô, cho nên vì anh ta mà thân phận của cô bại lộ...

Cô ấy sẽ không trách anh ta chứ?

“Em mệt rồi, em muốn nghỉ ngơi.” Lâm Tấn Nhiễm nói thẳng.

Chu Chính Hiến nhìn Chu Minh, sau đó giơ tay giữ tay cô lại, “Chúng ta về nhà thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, thật ra cô chỉ muốn trốn tránh.

Lâm Tấn Nhiễm đứng lên, khi đi qua Chu Duy Ân cô nói câu cảm ơn, lúc đi ngang qua Chu Minh thì bước chân lại không dừng lại.

Chu Chính Hiến gật đầu với Chu Minh, Chu Minh chỉ đáp lại anh bằng ánh mắt “Chăm sóc cho con bé thật tốt”, không nói gì.

Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm đã đi ra ngoài, Chu Duy Ân nhìn bóng lưng hai người họ, chán nản ngồi xuống giường bệnh.

“Tam thiếu, cậu không trở về Chu gia à?”

Chu Duy Ân rầu rĩ nói, “Chú Minh, tại sao chú lại không tách hai người họ ra, chẳng lẽ chú cũng chấp nhận cho hai người họ ở bên nhau sao?”

Chu Minh dừng lại một chút, thật lâu sau mới nói, “Chú nợ con bé quá nhiều, bây giờ chú... chỉ muốn con bé hạnh phúc thôi.”

“Chú Minh, chú đã thay đổi rồi.” Chu Duy Ân cười khổ, “Trước kia chú sẽ không vì tình cảm cá nhân mà bỏ qua lợi ích của Chu gia.”

Chu Minh trầm mặc.

Chu Duy Ân nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn bã nói, “Nhưng mà chú nói đúng, cô ấy hạnh phúc... là điều quan trọng nhất.”

Sau khi về nhà, Lâm Tấn Nhiễm không nói gì cả, hơn tám giờ, cô nói đầu hơi choáng nên lên giường chuẩn bị ngủ.

Chu Chính Hiến rót một ly sữa bò mang từ phòng bếp đến cho cô, “Uống đi cho dễ ngủ.”

Lâm Tấn Nhiễm không ngồi dậy, cô nằm nhìn lên trần nhà rồi nói, “Tự nhiên em cảm thấy hôm nay xảy ra chuyện này đúng là rất tốt.”

Chu Chính Hiến nhướn mày, “Em nói linh tinh gì vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Như vậy em cũng không cần phải ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng với ông ấy, có thể kiếm cơ mình bị thương rồi đi trước.”

“Nhiễm Nhiễm...”

“Em biết ông ấy sẽ đến, em tự cho là mình đã chuẩn bị tốt. Nhưng lúc nhìn thấy ông em cũng không biết phải làm sao nữa.” Lâm Tấn Nhiễm ngồi dậy, chậm rãi dựa vào vai Chu Chính Hiến, “Ông ấy luôn miệng nói muốn

bù đắp cho em, nhưng em không cần... Em lớn như này rồi, còn muốn bù đắp thế nào nữa.”

“Đều tại anh.” Chu Chính Hiến ôm cô vào lòng, thấp giọng nói.

Lâm Tẫn Nhiễm khẽ giật mình, trong lòng đột nhiên hơi buồn phiền, “Này, anh đừng nói như vậy.”

Chu Chính Hiến không đáp lại, từ khi hai người ở bên nhau, chuyện đó đã lâu chưa xuất hiện lại trong đầu anh. Nhưng dù như thế nào đi chăng nữa, Chu Nhuế chết và những năm gần đây Lâm Tẫn Nhiễm sống rất khổ sở là sự thật, bọn họ cũng không quên được.

“Đã qua rồi.” Người phụ nữ trong lòng anh đột nhiên ngẩng đầu, cô mỉm cười nhìn anh, “Bày ra bộ dạng thù sâu hận lớn như vậy làm gì, em không muốn nghĩ đến nữa.”

“Được rồi.” Chu Chính Hiến cúi đầu hôn lên môi cô, “Chúng ta đều không muốn.”

Căn phòng u tối, hai người ngồi một chỗ ôm nhau, hoàn toàn im lặng, không ai nói chuyện với ai.

Một lúc lâu sau...

“Chu Chính Hiến.”

“Ừm.”

“Anh hôn em đi.”

“Hửm?”

Lâm Tẫn Nhiễm ngồi thẳng lên trên người anh, trong lòng cô không hiểu tại sao mình lại buồn bực, cô nhìn thấy anh, giống như muốn tìm người cãi nhau vậy, “Em nói, anh hôn em đi... Làm sao đây?”

Chu Chính Hiến giật mình, người phụ nữ trước mặt anh mang vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt của cô hoang vắng và lạnh nhạt, khiến trái tim người nhìn thấy như bị bóp chặt.

Tất nhiên anh muốn chạm vào cô, cho dù cô không yêu cầu, anh cũng rất muốn chạm vào cô.

Nhưng mà...

“Nhiễm Nhiễm, em bị thương.” Chu Chính Hiến cố kiềm chế.

Lâm Tẫn Nhiễm cắn môi, giọng nói nhạt dần, “Em mặc kệ, hôm nay vẫn muốn làm một lần với anh.”

Đau khổ đã qua, buồn phiền đã qua, ý muốn nản lòng cũng đã qua, trước kia mỗi ngày đều là ác mộng, mỗi ngày cô đều tỉnh giấc với mồ hôi lạnh đầm

đĩa, cô cho rằng, cô hận cha mình, cô còn có cảm giác mình hận Chu Chính Hiến...

Thế nhưng cuối cùng cô cũng phát hiện ra rằng mình không hận, cô không chỉ không hận anh mà còn rất yêu anh.

Chu Chính Hiến hôn lên môi cô, trong lòng anh hơi vội vàng, nhưng mà động tác tay cũng rất nhẹ nhàng chậm rãi.

Lâm Tẫn Nhiễm bị anh đè trên giường hôn, cô không nhắm mắt mà là mở to mắt nhìn anh, nhìn gương mặt của anh, nhìn bộ dạng dịu dàng động tình của anh.

Chu Chính Hiến giơ tay vén tóc cô lên, trêu chọc được một lát thì bị cô cản lại, cô nhìn anh chậm rãi nói, “Lần này đến lượt em.” Chu Chính Hiến dừng lại.

Lâm Tẫn Nhiễm cũng không nói nhiều, cô đưa tay đẩy anh xuống bên cạnh, xoay người dạng chân ngồi lên người anh.

“Á...” Có vẻ là chạm vào miệng vết thương, Lâm Tẫn Nhiễm cứng đờ, cô nhíu mày.

“Mau xuống đi.” Chu Chính Hiến không dám kéo cô, chỉ mở mắt nhìn cô, “Đừng lộn xộn nữa, có đau lắm không?”

Lâm Tẫn Nhiễm không để ý đến anh, cúi đầu cởi từng khuy áo một, “Em không đau, nhưng mà em cảm thấy... rất khó chịu.”

Trong lòng khó chịu.

Chu Chính Hiến khẽ giật mình.

“Anh đừng nói linh tinh nữa, cuối cùng anh có muốn làm không?” Lâm Tẫn Nhiễm cởi hết khuy áo anh, lúc này đưa tay đặt lên trên thắt lưng của anh.

Động tĩnh ở chỗ này, cho dù không cởi thắt lưng ra cô vẫn cảm nhận được.

Lều vải dựng lên thật sự rất lớn.

“Được rồi, anh không cần trả lời em, em cảm nhận được.”

Chu Chính Hiến bất đắc dĩ cười một tiếng, cái này của anh mà không có phản ứng thì khác nào nó chết rồi?

Anh nhìn cô cởi quần áo của mình, nhìn cô ở bên cạnh cầm lấy túi nhỏ hình vuông màu đỏ, xé ra.

Mặt của cô đang tái nhợt, nhưng lại vì việc đang làm mà đỏ ửng lên, nhìn cô ra vẻ bình tĩnh nhưng lại khẩn trương đến mức xé bọc bao cao su một lúc lâu vẫn không xong.

Chu Chính Hiến hơi buồn cười, nhưng lại kiên nhẫn nhìn cô trúc trắc đeo cho anh.

“Ôi trời!”

“... Ngược rồi!”

“... Ồ.”

Cô mất một lúc lâu mới đeo xong cho anh, cô đang mặc áo ngủ dài, cô cởi hết bên trong ra, lần nữa dạng chân ngồi lên người anh. Áo ngủ quá dài nên che hết những cảnh bên dưới, Lâm Tấn Nhiễm dựa vào cảm giác để cầm chặt thứ đó của anh, nhưng mãi vẫn không cho vào được...

Chu Chính Hiến nhú mào, anh cảm nhận được tay của cô đang sờ loạn. Cái kia chạm vào được rồi, nhưng không hiểu sao lại không đi được đến bước cuối cùng.

Anh hít một hơi thật sâu, lại ngó xuống dưới, anh không nên để cô sờ soạng lộn xộn như vậy.

“Để anh.” Chu Chính Hiến bình tĩnh thấy mặt cô đỏ bừng, đưa tay xuống dưới thăm dò.

Giây phút chính thức hòa vào nhau, hai người đều thở dài một hơi, Lâm Tấn Nhiễm vốn đang xấu hổ, nhưng lúc này cảm giác trướng đau lại cuốn hết tất cả giác quan của cô đi, đương nhiên cảnh tượng kia cũng bị cuốn theo rồi.

Cô đưa tay chống ngang hông của anh, chậm rãi chuyển động đến eo mình, cô không di chuyển nhanh, cứ từ từ chậm rãi, lại hấp dẫn đến nỗi tra tấn người khác.

“Ừm..”

Hai chân kẹp chặt bên người anh, cô nhú mào, vẻ mặt giống như vừa đau khổ vừa vui sướng.

Chu Chính Hiến nhìn thấy ánh mắt cô tối tăm không thấy đáy, giống như hồ sâu nguy hiểm, lại nhẹ nhàng như làng quê.

Bộ dạng như vậy của cô thật sự quá giày vò anh, cô hơi ngửa đầu, nhẹ nhàng thở gấp, cả cơ thể đều tỏa ra mùi hương mê hoặc.

Cuối cùng Chu Chính Hiến không nhịn được nữa, anh đưa tay giữ chặt eo cô, dịu dàng giữ chặt, giống như chỉ dùng sức một chút thôi cũng có thể bẻ gãy, anh không kiềm chế được, mạnh mẽ đâm lên.

“A...” Lâm Tấn Nhiễm không kịp chuẩn bị phải kêu lên.

Một lát sau đương nhiên lại bị kích động, anh sợ tư thế này sẽ làm cô bị thương, vì vậy đẩy cô ngã xuống giường sau đó mới mạnh mẽ chuyển động.

Mùi vị liều chết triền miên hẳn là thế này... Ga giường bị cô nắm đến mức nhăn nhó, trong lòng cô hình như cũng vì vậy mà vui vẻ một chút, hơn nữa,

cô đã từng nói, quý trọng hiện tại, sống vì hiện tại, quá khứ đều đã qua rồi. Cho nên, cứ như vậy đi, chỉ cần bọn họ vẫn luôn bên nhau là đủ rồi.

Nước mắt dần dần dâng lên trong mắt cô, không biết là do bị giày vò hay vì lý do khác. Lúc Chu Chính Hiến cúi đầu hôn cô, bởi vì thấy mắt cô ngấn lệ cho nên dừng lại.

Anh ngẩn người, khàn giọng hỏi cô, “Vết thương lại đau à?”

Lâm Tẩn Nhiễm lắc đầu.

“Đúng vậy mà... Anh làm em đau.”

Lâm Tẩn Nhiễm đưa tay lên lau giọt nước mắt không hiểu sau lại chảy xuống của mình, “... Không phải, chỉ là em đang nghĩ về anh.”

Chu Chính Hiến ngẩn ra, yét hầu bỗng nhiên chuyển động, “Cái gì...”

Lâm Tẩn Nhiễm hơi buồn cười, tự nhiên mình lại già mòm như vậy.

“Không có gì, chỉ là em đang nghĩ chúng ta ở bên nhau... Thật tốt.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, chỉ thấy tim đập nhanh hơn, “Vẫn biết nói mấy câu yêu thương à, không phải anh ở ngay đây rồi sao...”

Lâm Tẩn Nhiễm đưa tay ôm lấy cổ anh, “Đúng vậy, anh ở đây là tốt rồi.”

“Ừm.” Anh giơ tay vuốt đầu cô, cúi đầu hôn lên môi cô, cơ thể bắt đầu va chạm.

Cuối cùng Lâm Tẩn Nhiễm vẫn nghe lời Chu Chính Hiến nghỉ ngơi ở nhà ba ngày, trong ba ngày này, trưa nào Chu Minh cũng qua đây nấu cơm, ông nấu xong một bàn ăn ngon sẽ nấu tiếp nồi súp cho cô ăn chiều hoặc ăn tối.

Lâm Tẩn Nhiễm nói chuyện với ông rất ít, mỗi lần ông nói cái gì cô cũng chỉ đáp lại nhiều nhất là hai câu. Nhưng Chu Minh cũng không để tâm, mỗi ngày nấu cơm trưa cho Lâm Tẩn Nhiễm xong sẽ cất kỹ rồi yên lặng rời đi.

Chu Chính Hiến khá bận rộn, nhưng buổi tối luôn về nhà với cô.

“Hôm nay chú Minh lại tới nữa à?” Buổi tối lúc về nhà, anh thấy canh gà được chuẩn bị sẵn trong bếp.

“Vâng.”

“Em...”

“Anh bảo ông ấy ngày mai đừng đến đến nữa.” Lâm Tẩn Nhiễm đột nhiên lên tiếng.

Chu Chính Hiến nhìn cô, im lặng một lúc mới trả lời, “Được.”

“Bởi vì ngày mai em sẽ quay lại bệnh viện.”

Chu Chính Hiến dừng lại, biết rõ cô đang giải thích, anh hiểu trong lòng cô thật ra đã lặng lẽ chấp nhận chú Minh, chỉ là cô vẫn không biết đối mặt như thế nào, có thể nói cô vẫn chưa sẵn lòng.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, chỉ cần trong lòng cô có thể hoàn toàn buông bỏ quá khứ, không buồn phiền vì chuyện kia nữa là đủ rồi.

Chương 59

Tại bệnh viện.

“Su ty.”

Lâm Tấn Nhiễm vừa mới đi ra từ phòng giải phẫu thì gặp phải thằng nhóc Ngô Quý Đồng kia, cậu ta vừa tới bệnh viện thực tập chưa tới vài ngày, hai ngày nay chuẩn bị đi theo nhóm bác sĩ đến thị trấn nhỏ ở tỉnh Vân Nam chữa bệnh từ thiện.

“Chị ăn chưa, chúng ta cùng đến nhà ăn nhé.” Ngô Quý Đồng hết sức ân cần bóp bóp vai cho cô.

Lâm Tấn Nhiễm thả lỏng gân cốt, “Ừ, đi thôi.”

Ngô Quý Đồng đi bên cạnh cô, “Đồng ý sáng khoái thế, Chu tiên sinh không hẹn chị ăn cơm trưa à?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc cậu ta, “Anh ấy bận rộn nhiều việc, tôi cũng bận bịu.”

“Ồ, thế mà hai người lại không dính lấy nhau cơ đấy.”

“Mấy tuổi rồi chứ?” Lâm Tấn Nhiễm bày ra vẻ mặt “Cậu thật sự rất ngây thơ”.

Ngô Quý Đồng cười toe toét, “Em chỉ mới đến vài ngày thôi nhưng mà đã có nhiều người đuổi theo em hỏi chuyện của chị rồi, nhất là Chu tiên sinh, người ta rất tò mò.”

Lâm Tấn Nhiễm không để tâm cho lắm, “Tò mò cái gì?”

Ngô Quý Đồng, “Hừm, ai bảo nhìn sơ qua Chu tiên sinh không giống người bình thường, không nơi nào không có bát quái. Nhưng mà chị yên tâm đi, em không nói lung tung đâu, em bảo bọn họ chị và Chu tiên sinh là bạn bè nam nữ bình thường.”

“... Ồ.”

“Bác sĩ Lâm!” Hai người đi ngang qua một y tá đang đứng, y tá gọi Lâm Tấn Nhiễm lại.

Lâm Tấn Nhiễm quay người nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh y tá là có một người đàn ông trung niên, lúc này ông ấy cũng nhìn thấy cô, ông vốn đang uy nghiêm đứng đắn lúc này lại nở nụ cười.

“Bác sĩ Lâm, người này nói muốn tìm cô.” Y tá nói.

Lâm Tấn Nhiễm mấp máy môi, cô bước đến, “Sao ông lại đến đây?”

Chu Minh không nói gì, chỉ đưa hộp cơm giữ ấm trên tay tới trước mặt cô, “Cha biết hôm nay con đi làm cho nên nấu cơm mang qua cho con.”

“Ôi trời!” Ngô Quý Đồng chạy tới bên cạnh, “Vị này là?”

Chu Minh, “Xin chào, tôi là...”

“Sau này ông không cần mang tới nữa.” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn ông, giọng nói rất lạnh nhạt, “Không cần phiền phức như vậy làm gì, bệnh viện cũng có nhà ăn.”

“Vết thương của con còn chưa lành, cứ ăn để dưỡng thương đi đã.” Chu Minh vội nói.

Lâm Tấn Nhiễm hơi nhú mày, “Vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại, ông đừng đến đây nữa, như thế sẽ mệt lắm.”

Chu Minh dừng lại một chút, trong lòng lập tức vô cùng mừng rỡ, “Không mệt chút nào, cha cũng không có việc gì làm, cứ coi như... coi như vận động đi.”

Lâm Tấn Nhiễm thấy bộ dạng của ông như vậy thì không hiểu sao hơi bực mình.

Ngô Quý Đồng đảo mắt nhìn hai người, “Khụ khụ, cái kia, sư tỷ để em cầm giúp cho, đúng lúc chúng ta cũng đến nhà ăn, em cầm qua đó là được rồi.”

“Ôi, vậy thì tốt quá.” Chu Minh đưa hộp đựng cơm cho Ngô Quý Đồng.

“Chú đi trước nhé.” Chu Minh nói.

“Được ạ, cháu chào chú.”

Chu Minh liếc Lâm Tấn Nhiễm một cái mới quay sang nhìn Ngô Quý Đồng, “Chào cháu.”

Chu Minh lưu luyến mãi mới đi, y tá đứng bên cạnh hỏi, “Bác sĩ Lâm, đó là ai vậy, cha của cô sao?”

Ngô Quý Đồng ngạc nhiên, “Làm sao có thể chứ, chú Lâm còn ở nhà mà.”

Nói xong Ngô Quý Đồng cũng hỏi, “Sư tỷ, chú này là ai thế, còn đặc biệt đưa cơm cho chị, em thấy chị...” Về mặt rất khó hình dung.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn thoáng qua nơi người đó rời đi rồi khẽ nói, “Không là ai cả.”

Dứt lời, cô nhắc chân bước đến nhà ăn.

Ngô Quý Đồng sững sờ, “Này này, chị đi nhanh như thế làm gì, đợi em với.”

Ngô Quý Đồng đi mua một phần cơm, nhưng mà toàn bộ quá trình đều gấp đồ ăn trong hộp cơm được làm tỉ mỉ cho Lâm Tấn Nhiễm.

“Huhu, thật sự rất ngon, so với đồ ăn của nhà hàng chúng ta thì ngon hơn nhiều, sư tỷ à, tại sao chị lại không ăn, thật là lãng phí quá, để em ăn cho, em ăn hết nhé? Được rồi, em sẽ không khách khí.”

Ngô Quý Đồng nói một mình, vừa ăn vừa khen, nhưng mà cậu ta cũng rất tinh ý, nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm cũng không có ý định lấy cơm người kia đưa, vì vậy cậu ta cũng tự giác không hỏi nữa.

“Sư tỷ, bác sĩ Hách nói lần này chúng ta đến thị trấn ở tỉnh Vân Nam không chỉ tiêm vắc-xin phòng bệnh mà còn khám bệnh nữa, chị biết đó, điều kiện chữa bệnh chỗ họ không được tốt, vừa phải tiêm vắc-xin phòng bệnh vừa phải đi ngồi xe thêm mệt, phiền phức thật, haizzz, nhưng mà em vẫn khá mong chờ.”

“Mong chờ cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt lên hỏi.

“Chỉ là cảm giác hình như bản thân càng ngày càng có ích.” Ngô Quý Đồng gãi gãi đầu, “Làm bác sĩ còn có cảm giác thành tựu, nghề này quả nhiên cũng là chọn người. Đúng rồi sư tỷ, tại sao chị lại làm bác sĩ?”

“Chị á... Bởi vì không làm được quân nhân.”

“Hả?” Ngô Quý Đồng mờ mịt, “Cái này có liên quan gì à?”

“Không thể giống như quân nhân chiến đấu anh dũng, vậy trở thành một bác sĩ chăm sóc người bị thương.” Lâm Tấn Nhiễm lạnh nhạt nói, “Hai cái này giống nhau cho nên chị chọn cái thích hợp với mình nhất.”

Mạng sống của cô nhờ có hai người kia cứu, đại khái ngay từ lúc đầu, cô đã định sẵn mục tiêu trong tiềm thức.

Ngô Quý Đồng sau khi nghe xong liền gật đầu, “Chị nói cũng đúng.”

“Ngô Quý Đồng, vẫn còn thiếu người đi Vân Nam à?”

“Chuyện này em cũng không rõ lắm, chị hỏi làm gì?”

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt nhìn đồ ăn, “Chị cũng đi.”

“Hả?!”

Đi Vân Nam, có lẽ là để chăm sóc người bệnh, cũng có lẽ chỉ vì trốn tránh ai đó một thời gian, cho bản thân có một nơi để bình tĩnh lại.

Kể từ lần Hoắc lão phu nhân đến gặp cô, từ đó đến nay bà không tới tìm cô nữa, Lâm Tấn Nhiễm không biết suy nghĩ của bà ấy. Với năng lực của

Hoắc lão phu nhân, tuyệt đối có thể biết rõ cô và Chu Chính Hiến đã qua lại nhiều lần, thậm chí mỗi đêm bọn cô còn ngủ cùng giường trong một căn phòng. Thế nhưng, hình như bà còn mặc kệ cho hai người thích làm gì thì làm?

Điều này thật sự không giống tác phong của Hoắc lão phu nhân.

Đã qua ba ngày kể từ khi cô nói với Chu Chính Hiến muốn đi đến Vân Nam, hôm nay là ngày thứ hai đến Vân Nam, cô vẫn còn nhớ đến biểu cảm lúc đó của Chu Chính Hiến, anh nhìn cô một cái, gần như đã nhìn thấu được lòng cô, anh nói, “Cô nhóc này, muốn đi Vân Nam để tránh mặt à?”

Đương nhiên cô không thừa nhận, cô nói cô có y đức, có phẩm đức, đi Vân Nam để chữa bệnh cứu người.

Khi đó Chu Chính Hiến đã nói như nào, à, anh nói, “Có y đức... còn tạm chấp nhận, nhưng phẩm đức thì coi như thôi đi.”

“Hôm nay cho các em nhỏ tiểu học lên thị trấn tiêm vắc-xin, cậu mang hết đồ đi chưa?” Lâm Tấn Nhiễm hỏi Ngô Quý Đồng.

“Chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể xuất phát.”

“Được.”

Mấy người bọn họ bắt đầu đi đến bệnh viện nhỏ ở thị trấn, thị trấn này rất nhỏ, lái xe thêm vài phút đã đến trước trường tiểu học.

Lâm Tấn Nhiễm bước xuống xe, giúp y tá mang đồ xuống.

“Ồ, xe của ai dừng ở đây thế?” Ngô Quý Đồng liếc chiếc xe màu đen dừng ngoài cửa.

“Quan tâm nhiều làm gì.” Lâm Tấn Nhiễm vỗ vào gáy cậu ta, “Nhanh lên, cầm giúp chị.”

“À, được được, em biết rồi!” Y tá bên cạnh thấy bộ dạng oan ức của Ngô Quý Đồng liền cười lớn.

Mấy người cùng nhau đi đến cổng trường, Lâm Tấn Nhiễm vừa đi vào đã thấy đứa bé hơn mười tuổi chạy đến, “Bác sĩ Lâm đến rồi.”

Hôm qua bọn họ đã kiểm tra sức khỏe cho mấy đứa bé nên mấy bạn nhỏ ở đây đều nhận ra bọn họ.

Mấy bạn nhỏ ở đây rất thích chơi với Ngô Quý Đồng, bởi vì cậu ta nhìn thân thiện hơn nhiều. Nhưng cô bé trước mặt này khá đặc biệt khi lại thích Lâm Tấn Nhiễm lạnh lùng.

Theo như Ngô Quý Đồng nói, đứa bé này lớn lên sẽ cực kỳ kinh khủng vì có khẩu vị quá nặng.

“Ừ, chị đến để tiêm cho mấy em, quay về nói các bạn chuẩn bị thật tốt rồi ra đây xếp hàng.”

Tiểu Đồng nghe cô nói đến tiêm thì lùi ra sau một bước, “Tiêm, tiêm ạ?”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, “Làm sao vậy, sợ ả?”

Tiểu Đồng trừng mắt, “Đương nhiên không sợ, em dũng cảm nhất mà!”

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, cô ngược mắt nhìn ra đằng sau cô bé.

Trường học có ba tầng, tổng cộng gồm mười phòng, lúc này phòng bên trái của tầng một có rất nhiều người tụ tập bên ngoài. Lâm Tấn Nhiễm dừng lại một chút, “Giáo viên của em ở kia ả, em nói với giáo viên bảo mấy bạn kia xếp hàng đi.”

“Giáo viên ở bên trong, nhưng mà mọi người không vây quanh giáo viên đâu, là một anh đẹp trai cho tụi em đồ dùng học tập đó.” Tiểu Đồng vừa nói vừa chạy đến giữa phòng, “Bác sĩ Lâm chờ một chút, em sẽ đi bảo giáo viên.”

“Anh đẹp trai?” Ngô Quý Đồng đi đến bên cạnh Lâm Tấn Nhiễm, “Tôi làm từ thiện sao?”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý lắm, chỉ nói, “Đi chuẩn bị đi, lát nữa chị giải quyết bốn lớp, hai người chia ra, mỗi người ba lớp.”

“Được.”

“Vâng.”

Ba người Lâm Tấn Nhiễm loay hoay chuẩn bị dụng cụ, vài giáo viên phụ trách trong trường đã đến, một người đàn ông trung niên đứng ra nói, “Bác sĩ Lâm đến rồi ả, tôi đã bảo các lớp trưởng của lớp tập hợp, sau đó xếp hàng rồi.”

“Được, phiền ngài rồi.”

“Tại sao lại phiền cơ chứ, mọi người đã không ngại xa xôi đi đến thị trấn này giúp chúng tôi mới là phiền toái.” Người đàn ông trung niên là hiệu trưởng trường này, lúc này nghe thấy cô nói như vậy liền xoa tay.

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Đây là việc nên làm.”

Bọn nhỏ đều rất nghe lời, từ bé đến lớn, hai lớp nhỏ nhất xếp hàng trước, những người còn lại đều đứng trên hành lang nhìn.

“Còn một lớp nữa.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn sang phòng học, “Đang có tiết sao?”

“Không phải, đến lượt chúng nó nhận đồ dùng học tập sao, cô Tiểu Nghiêm sang đó xem giúp tôi với.”

Tiểu Nghiêm là cô giáo tầm 25 đến 26 tuổi, sau khi nghe xong vội vàng nói, “Được rồi, tôi sẽ đi sang xem tình hình bên Chu tiên sinh ngay lập tức.”

“Bộp.” Thuốc Lâm Tẫn Nhiễm vừa cầm lên lại rơi xuống, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía hiệu trưởng, rõ ràng không thể tin được, “Chu tiên sinh?”

Hiệu trưởng nói, “Là thế này, vị Chu tiên sinh này hình như đến từ Bắc Kinh, mang theo rất nhiều đồ dùng học tập và sách cho mấy đứa nhỏ.”

Lâm Tẫn Nhiễm kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng học, bên kia bọn nhỏ nói đuôi nhau đi ra, bóng dáng của người kia vẫn chưa xuất hiện.

“Mà Chu tiên sinh thật sự rất đẹp trai lịch sự, không chỉ tuấn tú mà còn tấm lòng tốt nữa, người như vậy hiện tại cũng không có nhiều.”

“Đúng vậy đúng vậy, vừa rồi anh ấy còn bảo người của mình soạn một văn bản, giúp chúng tôi tu sửa lại trường học.”

“Về sau bọn trẻ có thể được học hành thật tốt...”

Hiệu trưởng và mấy giáo viên không phát hiện ra sự khác thường của Lâm Tẫn Nhiễm, liên tục nói tốt về vị “Chu tiên sinh” không hiểu xuất hiện từ đâu, Ngô Quý Đồng đứng bên nghe xong cũng như lọt vào sương mù, “Su ty, Chu tiên sinh mà bọn họ nói không phải vị Chu tiên sinh nhà chị đấy chứ?”

Lâm Tẫn Nhiễm mấp má môi không nói gì.

Đúng lúc này, một đám nhóc đi sau lưng người kia ra ngoài, cách ăn mặc của anh vẫn đơn giản, sạch sẽ, dáng người cao ráo, dịu dàng nho nhã, anh đi cùng với đám nhóc, trên miệng luôn nở nụ cười.

Lâm Tẫn Nhiễm đứng nhìn từ xa, không biết cô bé bên cạnh nói gì với anh, anh đưa tay xoa nhẹ đầu cô bé, bộ dạng đó cực kỳ dịu dàng.

Lâm Tẫn Nhiễm không thể nói rõ tâm trạng lúc này của mình, cô nói đi là đi, anh ra vẻ không ngăn cản cô, nhưng trên thực tế cô biết rõ anh cũng không vui vẻ gì.

Bọn họ mới xa nhau hai ngày nhưng cô thật sự rất nhớ anh, lúc không bận rộn, cô cứ nghĩ không biết bây giờ anh đang làm gì.

Bây giờ thì tốt rồi, hoàn toàn không cần nghĩ đến nữa, người này cũng đã theo cô đến đây.

Hiệu trưởng và các giáo viên nghênh đón anh, sau khi Chu Chính Hiến nói vài câu với họ liền nhắc chân đi đến chỗ Lâm Tẫn Nhiễm.

Mọi người đều không hiểu, cho nên khi Chu Chính Hiến đi đến trước mặt bác sĩ Lâm bọn họ mới biết, lúc anh hơi cúi người vén tóc ra sau tai cho cô, vẻ mặt của bọn họ đều cực kỳ hoang mang.

“Sao anh lại tới đây, không bận sao?” Lâm Tẫn Nhiễm ngược mắt lên nhìn anh, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ.

Ánh mắt này của cô đối với Chu Chính Hiến mà nói thì rất xứng đáng, vì vậy anh đưa tay véo mặt cô, lên tiếng, “Có bận rộn cũng không thể ngăn được nỗi nhớ về em nên anh trực tiếp đến đây tìm em.”

Chương 60

Sau lưng Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm là một đám học sinh tiểu học đang tò mò nhìn, mà mấy giáo viên và hiệu trưởng thì còn ngạc nhiên hơn.

“Chu tiên sinh, bác sĩ Lâm, hai người... quen nhau à?” Hiệu trưởng do dự một lúc cuối cùng cũng hỏi.

“Có quen.” Chu Chính Hiến đứng thẳng lên, quay đầu nhìn hiệu trưởng nói, “Tôi theo cô ấy đến đây, hôm qua cô ấy gọi điện thoại với tôi nói rằng mấy bạn nhỏ ở đây rất đáng yêu, cho nên tôi cũng muốn đến xem.”

Hiệu trưởng lập tức hiểu ra, “Hóa ra là như vậy, chúng tôi thật sự... rất cảm ơn bác sĩ Lâm.”

Mặt Lâm Tấn Nhiễm đầy dấu chấm hỏi, ngày hôm qua sao? Ngày hôm qua vốn bọn họ không gọi điện thoại, người này nói dối mà bình tĩnh thật đấy.

“Đợi lát nữa hãy nói, em phải đi tìm cho mấy bạn nhỏ rồi.” Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến mấy người đang vây lại xem, dứt khoát nói với Chu Chính Hiến.

Chu Chính Hiến cũng không giận, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh chỗ cô, “Được, anh ngồi đây đợi em.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Ngô Quý Đồng yên lặng lại gần, cực kỳ mờ ám nói, “Chu tiên sinh, anh ngồi chỗ này nhất định trong lòng chị ấy sẽ nhận nhạo, ở đây đều là những bông hoa của tổ quốc, không thể qua loa.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm cậu ta, “Nửa câu phía sau chị đồng ý, câu phía trước... Ngô Quý Đồng, cậu cũng dám coi thường chị à?”

Ngô Quý Đồng thấp giọng nói, “Sư tỷ à, chị không thấy mấy cô giáo ở đây đang nhận nhạo nhìn Chu tiên sinh sao, chị là bạn gái của anh ấy mà không có phản ứng sinh lý?”

Lâm Tấn Nhiễm, "... Cút đi làm việc đi."

Ngô Quý Đồng lại yên lặng trở về, Chu Chính Hiến mỉm cười ngồi một bên, "Anh cho phép em sau khi làm xong có thể nhận nhạo, bây giờ làm việc cho tốt, anh không quấy rầy em nữa."

Lâm Tấn Nhiễm hừ một tiếng, cup mắt nhìn ống tiêm, chỉ là hai tai ửng đỏ vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Chu Chính Hiến.

Không hiểu sao đám trẻ con rất sợ kim tiêm, đến lượt một đứa bé sáu bảy tuổi thì nó không chịu phối hợp.

"Mẫn Mẫn, không đau đâu, em đừng sợ." Mẫn Mẫn là em gái của Tiểu Đồng, học lớp một ở đây, thấy Mẫn Mẫn không chịu phối hợp, Tiểu Đồng đã vội vàng chạy tới khuyên.

"Chị ơi, em sợ đau, em không tiêm đâu." Đôi mắt to của Mẫn Mẫn ngập đầy nước mắt, trông rất đáng thương.

"Bé con, sẽ không đau đâu, nhanh thôi." Lâm Tấn Nhiễm rất nghiêm túc nói, "Chị chắc chắn."

"Em không muốn, em không bị bệnh, em không tiêm đâu." Mẫn Mẫn phản kháng dữ dội, Tiểu Đồng khó xử nhìn Lâm Tấn Nhiễm, "Bác sĩ Lâm, em gái em không tiêm cũng được chứ ạ?"

"Không thể làm vậy." Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, "Đây là vắc-xin phòng bệnh, mấy đứa đều phải tiêm hết."

"Không muốn, không muốn, em không muốn đâu chị ơi." Mẫn Mẫn bị Tiểu Đồng và một giáo viên giữ lại, không chạy được nên đành phải trốn trong lòng Tiểu Đồng.

"Mẫn Mẫn, nhìn xem đây là cái gì nào?" Đột nhiên, Chu Chính Hiến ở bên cạnh luôn giữ im lặng bỗng nghiêng người ra trước, "Không tò mò sao, vừa rồi không phải em hỏi anh quả phép thuật là gì à?"

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại nhìn anh, cái quái gì vậy?

Nhưng mà lại làm cho Mẫn Mẫn thật sự ngẩng đầu lên nhìn anh, "Thế nhưng vừa nãy anh còn nói với tụi em là quả phép thuật bên trong truyện không tồn tại."

Chu Chính Hiến mỉm cười, "Đó là do có rất ít quả pháp thật, anh sợ nói ra mọi người sẽ muốn lấy nó, bây giờ, anh muốn đưa quả phép thuật cho em."

Chu Chính Hiến mở lòng bàn tay ra, không biết trên tay anh có một gói kẹo được đóng gói tỉ mỉ từ lúc nào, nhìn gói kẹo sáng rực lên giống như chuyện đó có thật vậy.

Mẫn Mẫn thấy được gói kẹo xinh xắn như vậy liền sáng mắt, "Em muốn..."

“Muốn cũng được, nhưng mà quả phép thuật chỉ có thể dành cho người dũng cảm nhất, em có như vậy không?” Một tay Chu Chính Hiến chống cằm, vừa dụi dằm lại lười biếng khiến người khác không thể rời mắt.

Mẫn Mẫn sững sờ gật đầu, “Em... em dũng cảm mà.”

“Ồ, nhưng mà đến cả việc tiêm thôi em cũng không dám.”

Mẫn Mẫn trừng mắt, vừa ghen ngào vừa phản bác, “Ai, ai nói em không dũng cảm, ai nói em không dám tiêm, em, em dám mà.”

Hai mắt Lâm Tấn Nhiễm sáng ngời, vội vàng tranh thủ khi còn có thể, “Được, vậy để cho mọi người thấy em dũng cảm nhé.”

Mẫn Mẫn hoảng sợ nhìn Lâm Tấn Nhiễm, nhưng lại liếc mắt sang lòng bàn tay Chu Chính Hiến. Sau khi liên tục do dự, cuối cùng cô bé dường như coi thường cái chết, đưa tay cho Lâm Tấn Nhiễm.

Chu Chính Hiến thấy vậy cong môi cười, vừa dụ dỗ vừa đưa kẹo đến bên miệng cô bé, “Ăn xong có thể xinh đẹp như công chúa Bạch Tuyết, ừm... Mẫn Mẫn thật sự rất dũng cảm.”

Lâm Tấn Nhiễm tiêm thuốc vào, lúc tiêm xong cô liếc sang Chu Chính Hiến, giờ phút này, người đàn ông này đang động viên bạn nhỏ, gương mặt Chu Chính Hiến dụi dằm đến nỗi dường như bóp một phát là có thể chảy nước.

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, bộ dạng người này dễ trẻ con... Thật sự rất đẹp mắt.

“Quả phép thuật ăn ngon quá.” Trong lòng Mẫn Mẫn chỉ để ý đến vị ngọt, tiêm xong rồi cũng không phát hiện ra, “Anh ơi, em thật sự sẽ trở nên xinh đẹp như công chúa Bạch Tuyết sao?”

“Sẽ mà.” Chu Chính Hiến nghiêm túc nói vớ nói vẩn, “Sau này lớn lên em sẽ biết.”

“Em cũng có thể gặp được bạch mã hoàng tử sao?”

Chu Chính Hiến cân nhắc, “Đương nhiên rồi.”

“Cái kia... Bạch mã hoàng tử có đẹp trai giống anh không ạ?” Trong lòng Mẫn Mẫn ngập tràn mong đợi hỏi.

“Ha ha.” Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, Chu Chính Hiến ở bên cạnh lờm cô, cô lập tức bình tĩnh thu lại biểu cảm.

“Mẫn Mẫn, không thể quấy rầy Chu tiên sinh nữa, đằng sau còn nhiều bạn nữa phải tiêm, em đi đến đây với cô.” Cô Tiểu Nghiêm bận rộn bé Mẫn Mẫn xuống ghế.

“Chu tiên sinh, cảm ơn ngài.”

Chu Chính Hiến cong môi, “Không có gì.”

Cô Tiểu Nghiêm dừng lại một lát, tay chân luống cuống dẫn Mẫn Mẫn đi.

“Chu Chính Hiến, anh thu lại biểu cảm ngay.” Lâm Tấn Nhiễm cầm ống tiêm sáng loáng, đột nhiên lạnh lùng nói.

Chu Chính Hiến cảm thấy khó hiểu, “Hả? Làm sao vậy?” Lâm Tấn Nhiễm ghét bỏ nhìn anh một cái, “Dùng nụ cười của anh để quyến rũ ai vậy?” Không phải cô giáo kia đỏ mặt sao?

Chu Chính Hiến kịp phản ứng, nhượng mày nói, “Trừ em ra, anh còn có thể quyến rũ ai?”

“Ồ.”

Chu Chính Hiến lại bày ra vẻ mặt oan ức, “Được được được, tất cả đều nghe theo em, sau này anh sẽ xụ mặt nhé?”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Tùy anh.”

“Ừ, khi không có em, anh sẽ xụ mặt.”

Lâm Tấn Nhiễm tức quá hóa cười, “Anh đừng nói nữa, không thấy em đang bận rộn à?”

“Thấy chứ, khổ cực quá.” Chu Chính Hiến dựa người ra phía sau, “Anh chỉ nhìn em thôi, không nói gì đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến anh nữa.

Ngô Quý Đồng và y tá ở bên cạnh nhìn nhau một cái, làm ơn để ý đến chó độc thân đang phần nộ đi.

Công việc hôm nay chủ yếu là tiêm vắc-xin cho bọn trẻ, sau khi làm xong việc này, mấy người Lâm Tấn Nhiễm liền trở về bệnh viện trả dụng cụ và báo cáo.

Bệnh viện nhỏ ngoài mấy bác sĩ địa phương ra còn có đoàn đội bọn họ, sau khi mấy bác sĩ kia hết bận rộn liền đi ra, tiêu điểm của họ là Chu Chính Hiến áo mũ chỉnh tề.

“Ồ... Đây không phải bạn trai của Tấn Nhiễm sao?” Một nữ bác sĩ trong đội hoảng sợ hỏi, “Tấn Nhiễm, bạn trai cô đã đuổi theo cô đến Vân Nam rồi à?”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Vừa khéo anh ấy có việc nên đi ngang qua thôi.”

Ngô Quý Đồng cười hả hê, “Rõ ràng là trùng hợp mà, còn chờ một đồng đề tới cho mấy bạn nhỏ.”

Nữ bác sĩ hiểu ra, “Chậc chậc, tôi nghĩ chắc kiếp trước cô đã cứu vớt cả dải ngân hà... Hey! Anh ấy tới rồi, tới rồi kìa.”

Một nam bác sĩ buồn cười nói, “Cũng không phải bạn trai của cô, cô kích động cái mông.”

“Ôi trời, tôi đang kích động thay Tần Nhiễm thôi.”

Lâm Tần Nhiễm: “...”

“Chào mọi người.” Chu Chính Hiến khẽ gật đầu với mọi người, “Tôi có thể mượn bác sĩ Lâm một lát không?”

“Có thể! Đến giờ tan làm của chúng tôi rồi!” Nữ bác sĩ vội vàng nói.

“Cảm ơn.” Chu Chính Hiến hết sức phong nhã, giơ tay nắm lấy cổ tay Lâm Tần Nhiễm, “Đi nào, cùng nhau ăn cơm.”

Bóng lưng hai người dần khuất, nữ bác sĩ mang theo vẻ mặt mê trai, “Cô nói xem Tần Nhiễm của chúng ta lãnh đạm như thế còn có thể làm cho vị Chu tiên sinh này thích đến vậy, đúng là người so với người đúng là tức chết mà.”

Ngô Quý Đồng, “Làm sao cô biết sự tỷ của tôi lãnh đạm, trước mặt Chu tiên sinh chị ấy không giống như vậy đâu.”

Nữ bác sĩ, “Chuyện của hai người đó chúng tôi không rõ lắm, nhưng mà đây là người đầu tiên... Ôi trời Quý Đồng, Chu tiên sinh này tốn rất nhiều sức mới theo đuổi được Tần Nhiễm à?”

Ngô Quý Đồng suy nghĩ, “Tôi cũng không rõ lắm, dù sao tôi cũng chỉ biết giờ bọn họ đã ở bên nhau.”

Lâm Tần Nhiễm bị người khác nói “lãnh đạm” giờ phút này đang tay trong tay với Chu Chính Hiến đi dọc theo con đường.

“Này, sao anh ngụy biện nhiều thế, hôm nay nói cái gì mà quả phép thuật, anh còn biết mấy chiêu lừa gạt người khác nữa à?”

“À, vừa nãy trong lúc chờ em tới có ở trong phòng đọc sách với mấy đứa nhỏ.” Chu Chính Hiến nói, “Khi đó đúng lúc nhìn thấy câu truyện về quả phép thuật, đứa bé Mẫn Mẫn kia thật sự rất hứng thú.”

“Đúng là quý kẻ.” Lâm Tần Nhiễm nói, “Vậy lần này anh định khi nào mới đi?”

“Khi nào em đi thì anh đi.”

“Rảnh rồi vậy à?”

“Mọi việc đều ném cho Chu Diễm rồi,” Chu Chính Hiến không hề áy náy chút nào, “Về chuyện của em, cậu ta có thể hiểu được mà.”

Nói xong, Chu Chính Hiến nắm chặt tay Lâm Tần Nhiễm, “Không được gặp em, một ngày cũng không tính tâm nổi. Nhiễm Nhiễm, đừng như anh không thể rời xa em được.”

Lâm Tần Nhiễm cười một tiếng, “Đừng buồn nôn như thế.”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng thực ra tim cô lại mạnh mẽ đập nhanh bởi vì mấy lời này của anh. Cô cũng không nói gì, thật ra cô cũng không rời xa anh được, khi không gặp được anh, cô thật sự rất nhớ anh.

Cô nghĩ, nếu tương lai sẽ có ngày phải rời xa anh, lúc đó chết có khi còn thoải mái hơn.

Ừm... Từ khi nào cô bắt đầu già mòm như vậy nhỉ?

Đoàn đội chữa bệnh ở chỗ này một tuần, Chu Chính Hiến cũng ở lại đây một tuần. Mấy ngày nay, bọn họ và mấy bạn nhỏ trường tiểu học rất thân thiết, có lúc Lâm Tấn Nhiễm còn thay giáo viên dạy bọn nhỏ những kiến thức về y tế.

Tiểu Đòng vẫn rất thích dính lấy cô, mà em gái Mẫn Mẫn của cô bé... thì trúng độc của bạch mã hoàng tử, trông thấy Chu Chính Hiến lập tức chạy đến.

Ngày cuối cùng, mọi người chuẩn bị hành lý trở về. Thời gian xuất phát là ba giờ chiều, bởi vì vẫn còn sớm nên Lâm Tấn Nhiễm đi dạy cho lớp Tiểu Đòng một bài cuối, trong tiết này, cô cũng cố lại cho bọn nhóc về các cách chữa bệnh thông thường.

10 giờ sáng, thời tiết hơi oi bức.

Bụng Mẫn Mẫn không thoải mái, sau khi xin phép giáo viên liền chạy đến WC, sau khi đi vệ sinh xong, cô bé rửa tay ở cạnh ao.

Sau khi mở vòi nước, nước lập tức chảy ra. Ở đây là nước giếng bơm lên, bình thường rất trong, uống trực tiếp cũng không có vấn đề gì, nhưng lần này nước chảy ra lại đục ngầu bất thường.

Khuông mặt nhỏ nhắn của Mẫn Mẫn nhăn lại, vội vàng rút tay về, “Ôi, sao lại bẩn vậy nhỉ?”